LUX HELSINKI

JANUARY 6, 2012

Loppiaisen kylmästä ja etenkin Helsingissä tuulisesta säästä huolimatta kävimme katsomassa muutaman kohteen Lux Helsinki -tapahtuman kohteista.

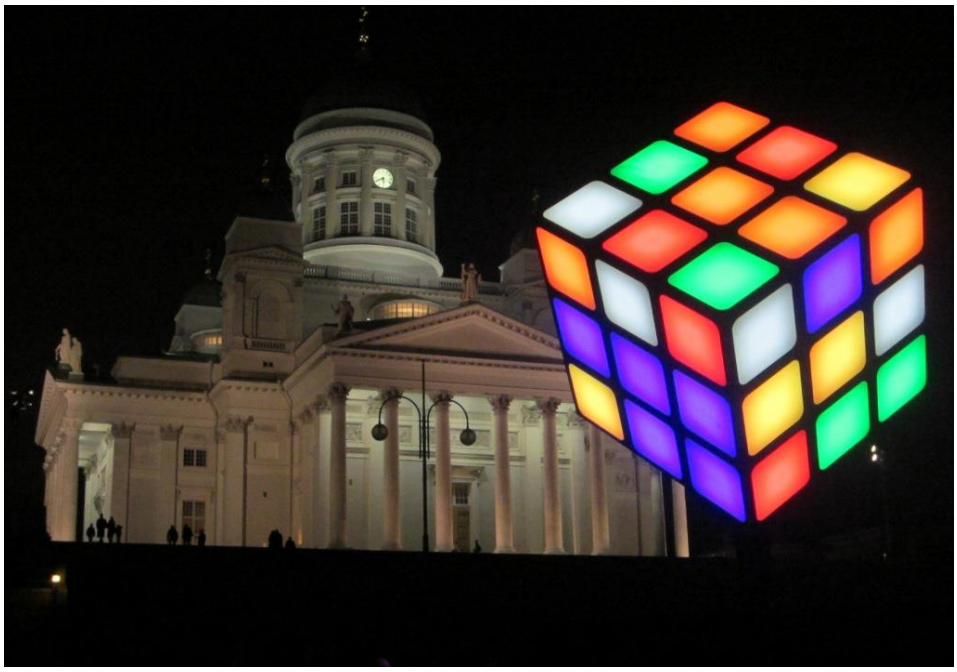

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi sen isompana ja pari muutakin kuvaa)

LISTOJA

JANUARY 13, 2012

Kirja-alennusmyynneistä tarttui mukaan 101 paikkaa, joissa ei kannata käydä.

Kirja tähdittää paikkoja tylsyysluokituksella ja vaarallisuusluokituksella.
Afrikasta, esimerkiksi, mukaan ovat päässeet Bujumbura (Burundi), Kapkaupunki (Etelä-Afrikka), Harare (Zimbabwessa), Khartum (Sudan), Mogadishu (Somalia), Casablanca ja Tanger (Marokko), Yamoussoukro (Norsunluurannikko).
Tangeria lukuunottamatta kaikkien vaarallisuusluokitus vähintään 4- tähteä (Tanger 3).
No – enpä ollut suunnitellutkaan oikeastaan lähiaikoina meneväni mihinkään noista – mutta Kapkaupungissa on tullut käytyä ja kieltämättä, melko turvattomalta siellä tuntui, mutta toisaalta matkastamme sinne on jo yli 10 vuotta.

Norsunluurannikon Ismo Porna, joka sai juuri valmiiksi urakkansa käydä maailman kaikissa itsenäisissä valtioissa, mainitsikin tylsimmäksi paikaksi, missä on käynyt!

Entäs sitten tämä lista maailman pahimmista diktaattoreista. Paitsi maita, joihin ei lähiaikoina juuri kukaan taida lomamatkaa suunnitella: Eritrea, Sudan, Syyria, tälläkin listalla on melko suosittujakin turistikohteita kuten esimerkiksi Kuuba. Ja tietysti Pohjois-Korea.

New York Times suosittelee vuoden 2012 kohteiksi näitä 45 kohdetta – näistä tuli melkein oikeasti mieleen, että Malediiveille (#27) voisi palata vielä toisenkin kerran ja Uganda (#33) on Afrikan mahdollisista kohteista vielä käymättä. Jordanian (#38) Petrakin kiinnostaisi, mutta taitaa koko Lähi-itä olla tätä nykyä vähän epävarmaa aluetta. Tämä oli siis se lista, jossa Helsinki on sijalla 2.

WORLD EXPLAINED

JANUARY 20, 2012

Johtuukohan siitä, että seuraavaan lomaan on vielä aikaa, että matkojen suunnittelun sijaan tulen lukeneeksi näitä minne ei kannata matkustaa juttuja …

Taloussanomat listasi kuluneella viikolla 10 kaupunkia, jonne ei kannata mennä – listalla myös Zimbabwen Harare, jossa emme toki käyneet, vaikka Viktorian putouksilla Zimbabwessa juuri kävimmekin. Ja muita mielenkiintoisia (?) Afrikan kaupunkeja. Tai vaikka Rion slummeja. Tai Sanaa Jemenissä tai Kandahar Afganistanissa.
Jokin aika sitten Facebookissa "kiersi" linkki tällaiseen maailmankarttaan. Ei nyt ihan samaa teemaa, että mihin ei kannattaisi mennä, mutta ihan hyvä yksinkertaistus maailmasta tämäkin (vaikka Suomen kohdalla lukeekin Assholes) …

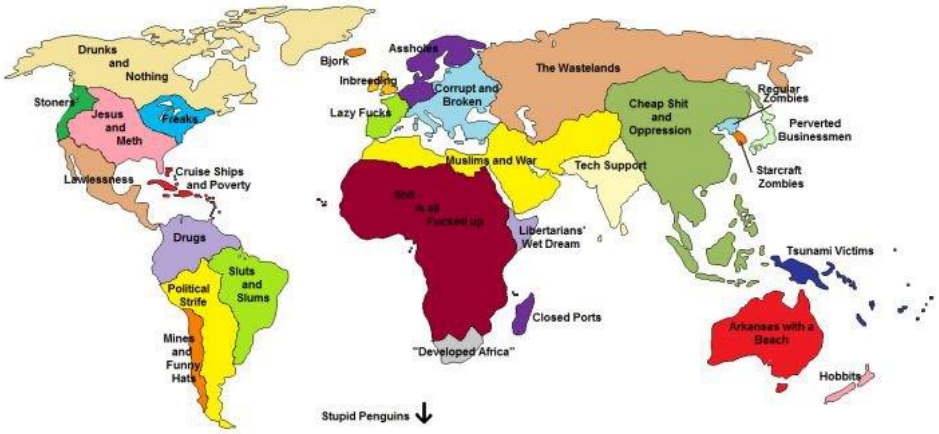

Jos alkaisi kevyesti hahmotella vaikka kevätmatkaa jonnekin alueella Lazy Fucks … tai kesällä tai syksyllä jotain Freaks -alueelle … ja ensi joulun sijoittuminen keskelle viikkoa melkein kyllä "pakottaisi" hyödyntämään sen matkailumielessä …

HIIHTOKAUDEN ALOITUS

JANUARY 29, 2012 PSCHILDT 1 COMMENT

Tänä vuonna ei vielä ainakaan tullut mieleen lähteä jäälle, joten pakkasimme sukset autoon ja ajoimme Hanikan 2,5 km:n latua kiertämään, mikä olikin hyvä valinta, hyvässä kunnossa oleva kiva latu, eikä ihmisiäkään liikaa, vaikkemme ladulla yksin olleetkaan.

SAUDI-ARABIA, SUDAN JA ETELÄ-SUDAN (FACEBOOKISSA JA TELEVISIOSSA)

FEBRUARY 5, 2012

Euroopan talvi ei houkuttele lyhyille lomille näinä kuukausina ja lomapäivät ja halua panostaa taloudellisesti matkailuun ei riitä kaukomatkoihin ihan joka kuukausi – mutta onneksi on tarjolla muiden ihmisten matkajuttuja sopivaan tahtiin.

Viime viikkoina olen ihastellut ystäväni tyttären työmatkaa **Saudi-Arabia**an – katson kiinnostuneena kuvia toisen oloisesta maailmasta ajatellen, että tuonne tuskin päädyn itse koskaan.
Tai olen seurannut Joanna Lumleyn matkaa Niilillä Ylen sarjassa Kiehtova maailma: Joanna Lumley Niilillä – erityisesti **Sudan** (ja **Etelä-Sudan**) kuullostavat kohteilta, jonne myöskään tuskin päädyn itse koskaan, mutta hiukeita maisemia mm. Nubian automaassa ja harvinaisia kohteita kuten kuningatar Qalhatan hautakammio, jonka päältä pyramidi on jo tuhottu.
Joanna Lumleyn sarjan jotkut osat ovat vielä jonkin katsottavissa Ylen Areenassa.

MERIHARAKKA.NET – 8 VUOTTA!

FEBRUARY 15, 2012

Ihan ensimmäiset jutut olivat enemmän teknisiä kokeiluja, sittemmin blogin alkuvuosina, ennen sosiaalisen median esiinmarssia blogi välillä kertoi ellei nyt ihan päivittäisistä, niin ainakin viikko- tai kuukausitasolla elämästämme ystävillemme ja sukulaisillemme.

Tänään tulee kuluneeksi 8 vuotta siitä, kun aloitimme tämän blogin.

Sittemmin Facebook -tiliemme tultua blogin rinnalle tämä jalostui ehkä enemmänkin pariin aiheeseen: matkailuun ja purjehduksiin ja kun blogin nimikkovene S/Y Meriharakkakin jäi vähitellen pois kuvioista, niin tästä tuli lähes puhtaasti matkailublogi.
Juuri nyt, syksyisen 100 maata -tavoitteen täytyttyä molemmilla bloginpitäjillä matkailukin on ollut hetken ainakin talvitauolla joten blogikin uinuu ehkä hiukan talviunta – mutta ainakin muutaman kerran kuussa tuntuu jotain aiheeseen tai toiseen liittyvää tänne(kin) "kuuluvaa" tulevan mieleen.
Kuten vaikka tämä Facebookissa kiertänyt kuva, joka selittää hyvin kaiken sosiaalisesta mediasta, johon blogi ei näytä kuuluvan!

MERIHARAKKA-SIVUSTO UUDISTUU

FEBRUARY 29, 2012

Hiihtolomaviikon aikana Meriharakka-sivuston taustalla oleva sisällönhallintaohjelmisto WordPress päivitettiin ajantasalle – edellisestä tällaisesta teknisestä päivityksestä olikin kulunut jo useita vuosia.
Päivityksen myötä sivuston ulkoasu muuttui hieman ja joitakin oikeassa laidassa olleita lisäosia vaihdettiin toisiin – ulkoasu muuttunee vielä jatkossakin jonkin verran mm. sen myötä, että uudemman version myötä lisäosiovalikoimakin laajentui.
Lisäksi sivustolla on nyt mobiililaitetuki.
Jo ennen päivitystä sivustolta karsittiin aivan erityisesti Photopress -lisäosio, jota blogin

alkuaikoina käytettiin pienten valokuva-albumien tekemiseen. Vielä tallettamisen arvoiset kuvakokoelmat muunnettiin Picasa-albumeiksi, jota on ainakin toistaiseksi tarkoitus käyttää kaikkiin paria kuvaa suurempiin kuvakokoelmiin.
Kommentit sivuston uudesta ulkonäöstä ovat tervetulleita – ja aivan erityisesti havainnot mahdollisista virheistä sivulla!

APUA, HUKUN TAVARAAN!

MARCH 9, 2012 PSCHILDT 2 COMMENTS

Osallistuin syksyllä 2011 Espoon työväenopiston kolmen illan kurssille Apua, hukun tavaraan! Vähennä, järjestä ja huokaise helpotuksesta. No itse asiassa, en nyt itse asiassa kokenut olevani erityisesti hukkumassa tavaraan – monet ystäväni ovat ennemminkin ihastelleet sitä, että useimmiten kotimme on jokseenkin siisti, mutta olin aikaisemmin (luultavasti Helsingin Sanomien innostamana) tutustunut Anne te Velde-Luoman kirjaan Kaaoksen kesyttäjä, tavarat, paperit ja aika haltuun, ja kun huomasin kirjan tekijän vetämän kurssin, päätin käydä katsastamassa sen.
Kurssille osallistui kolmena pitkänä iltana tusinan verran naisia ja aihetta käsiteltiin työväenopistomaiseen tapaan antaen runsaasti tilaa myös keskustelulle aiheesta (ja välillä sen vierestäkin). Mutta tunteja oli riittävästi myös aiheellekin.
Asiaa, tavarakaaosta tai paperikasoja tai kaaosta kalenterissa, käsiteltiin luentomuotoisesti aika vähän, mutta kullakin kerralla piti kotitehtävänä miettiä joitain käsiteltyjä asioita omalta osaltaan, joka taisikin useimmilla saada aikaan jonkinlaisen muutoksen jonkun osa-alueen osalta.

Omalta osaltani, kun omia “ongelma-alueita” piti miettiä, päädyin listaamaan, että mm. vaatteita ja kirjoja tulee ostettua liikaa ja televisio-ohjelmia tulee talletettua liikaa – ja vaikka kaikkia näitä myös karsin säännöllisin väliajoin, niin kieltämättä niitä kaikkia on aika paljon. Kurssin jäljiltä ehkä olen onnistunut jossain määrin toteuttamaan kevyintä ohjetta asian hallintaan: vähennä sisään tulevan tavaran määrää. Kirjojen osalta olen aikaisempaa enemmän käyttänyt kirjastoa ja voisin siirtyä enemmän e-kirjoihin, jos niitä vaan olisi tarjolla! Televisio-ohjelmien tallentamisen osalta tein päätöksen, että viikon elokuvatarjonnasta valitsen tallennettavaksi vain yhden – ettei rentoutumiseen tarkoitetusta asiasta muodostuisi urakka katsoa kaikki nämä ohjelmat!

Yksi kurssin harjoitustehtävistä oli tuoda seuraavalla kerralla kurssille mukaan kotiin päätynyt koomisin tai oudoin tavara (tai sen kuva). Meillä oli ihan hauskaa

ihastellessamme mm. Malinin kesäiseltä kirpputorilta ostamaa isoa likaista peltilaatikkoa Silvian ja Kaarle Kustaan hääteemalla, jolle ei ollut löytynyt mitään käyttöä ja joka oli tosi isokokoinen säilytettäväksi. Itse tunnustin hairahtuneeni Ostos-TV:llä mainostettuun Salad Chef pilkkomiskoneeseen, joka yhden käyttöyrityksen jälkeen täytti keittiön kodinkonelaatikkoa (isoa osaa siitä) ihan turhaan – tunnistettuani sen myinkin sen sitten pois Huuto.netissä!
Kurssin papereiden järjestämistä käsittelevä osio tuntui minusta vanhanaikaiselta, siinä kun puhuttiin nimenomaan papereiden järjestämisestä ja mapittamisesta – omalta osaltani olin jo ennen kurssia siirtänyt lähes kaiken materiaalin digitaaliseen muotoon (ja ne ovat melko hyvässä järjestyksessä siinä muodossa, ja niiden varmistuksista on huolehdittu – asiat, joita kurssilaiset digitaaliseen arkistoon liittyen haastoivat).
Tältä osin kurssi innosti minua jatkamaan vielä vähän eteenpäin ja kävin tammikuun pakkasilla läpi 15 vuotta sitten isäni perinnön selvittämisen yhteydessä kokoamani mapin ja skannasin sen sisällöstä sen osan, jonka vielä halusin tallettaa ja hävitin fyysisen mapin kokonaan. Tästä sivujuonena päädyinkin sitten yllättäen aloittamaan pienimuotoisesti sukututkimuksen ja tulin ottaneeksi yhteyttä mm. pikkuserkkuuni, mutta tästä aiheesta lisää myöhemmin!

Kevään kurssit aiheesta ovat jo meneillään (ja täynnä), mutta ensi syksyn kursseille (jos niitä järjestetään) voinee yrittää mahtua elokuussa. Tai voi lukea Annen kirjan tai kirjan The 100 Thing Challenge: How I Got Rid of Almost Everything, Remade My Life, and Regained My Soul – tai vaikka lisää aiheesta.

2 THOUGHTS ON “APUA, HUKUN TAVARAAN!”

1. **Pirkko**
   MARCH 10, 2012 AT 10:16 AM

   VillaMinttu noin samasta aiheesta:
   http://villaminttu.blogspot.com/2011/12/kaaoksen-kesytys-arvonta.html

   Pirkko
   MARCH 24, 2012 AT 9:25 AM

   Länsiväylä sivusi aihetta 21.3. http://www.lansivayla.fi/artikkeli/99427-downshiftaaja-kumpi-on-tarkeampaa-%E2%80%93-pankkitilin-saldo-vai-tyytyvaisyys-omaan-elamaan

BUCKET LIST SUOMEKSI?

MARCH 11, 2012 1 COMMENT

Viime tiistaina Neloselta tulleessa NCIS:n jaksossa Engaged Part 1 (Season 9:8) Tony DiNozzo vakavoituu lentoturmasta ja alkaa miettiä omaa ‘Bucket List’ :iään. Käännöstekstissä tämä oli käännetty lusikkalistaksi ja sitten pari lausetta myöhemmin viitaten asioihin, jotka hän haluaisi tehdä ennen kuin heittää lusikan nurkkaan.
Bucket List -käsitteeseen törmäsin ensimmäisen kerran elokuvan The Bucket List -yhteydessä – kyseisen elokuvan suomenkieliseksi nimeksi oli valittu lausahdus Nyt tai ei koskaan ja ainakin jossain elokuvan arvioissa puhuttiin, tosin hipsuissa,

‘veivilistasta’. Suklaata ja Kahvia -blogin kirjoittaja on hahmotellut omaa listaansa termillä haavelista.
Jotenkin jäi tuo lusikkalista häiritsemään käännöksenä – mutta ilmeisesti tälle ei todellakaan ole parempaa suomenkielistä termiä. Vai tietääkö joku?

KIRJALLISIA MATKOJA

MARCH 17, 2012 PSCHILDT 1 COMMENT

… siis ei ‘nojatuolimatkoja’ vaan matkoja kirjojen innoittamana.

Keväällä 2006 kävimme Cornwallissa ainakin osittain Rosamunde Pilcherin innoittamana. St Ivesissä etsimme jopa kirjoissa mainitun pubin (The Sloop Inn).
Viime syksynä kävimme Gaboronessa Alexander McCall Smithin Naisten etsivätoimisto -kirjasarjan innoittamana – Gaboronessa poikkeamiseen Olympian perusmatkan jälkeen ei ollut mitään muuta syytä ja Gaboroneen ja sen lähiseutuihin tutustuimmekin retkellä, joka oli erityisesti laadittu kiertämään kirjassa mainittuja paikkoja.
Ensi kesän kirjallinen matkakohdekin on ollut matkailun bucket listallani jo kauan: erityisesti Nancy Thayerin kirjallisen tuotannon innoittamana olen jo pitkään halunnut käydä Nantucketin saarella ja kesäkuussa onkin nyt sitten tarkoitus viettää viikko Nantucketissa, Martha’s Vineyardilla ja Cape Codissa – kaikki niin kirjoissa kuin elokuvissa usein mainittuja tai esiintyviä paikkoja! Tappajahai -elokuvat on muuten osittain kuvattu Vineyardilla – vaikka itse tappajahain tapasimmekin Hollywoodissa käydessämme 1980 -luvun alussa.
Parhaillaan luen Michael Crichtonin kirjaa Micro, joka on sijoitettu Hawaijille. Kirjasta sen verran, että nyttemmin edesmenneen Crichtonin mielikuvitus on kyllä ollut ihan uskomaton – miten tällaisia asioita voikaan keksiä! Mutta aiheeseen liittyen, pitäisiköhän Hawaiji lisätä sille matkailun bucket listalle …

ONE THOUGHT ON “KIRJALLISIA MATKOJA”

1. **Pirkko**
   MARCH 18, 2012 AT 11:09 AM

   Nantucketiin liittyvää karttaa tähän etsiessäni huomasin, että suhteellisen lähellä (Suomesta katsoen) olisivat myös Prince Edward Island ja St Pierre & Miquelon Kanadassa, jotka molemmat olisivat Travellers’ Century Clubin maalistan mukaan “maapisteitä”, Prince Edward Island itsehallinnon ja riittävän suuren väestön omaavan saarisäännön mukaan (kuten Ahvenanmaa) ja St Pierre & Miquelon Ranskan merentakaisena alueena (samainen saarisääntö). Mutta jääköön nyt tällä kertaa ainakin kyseiset pisteet keräämättä – suunnitelmissa siis 2 viikon matka ilman yhtään uutta maapistettä!

MONIULOTTEINEN TYÖMATKA

MARCH 24, 2012

Kuluneen viikon tiistaina kävin työmatkalla Nokialla Salossa.
Tällä kertaa vierailuun Salossa mahtui muutakin kuin työtä – päivän päätteeksi

kävimme (Lassekin ajoi Saloon tätä varten iltapäivällä) Salon taidemuseossa katsomassa luontokuvaaja Jim Brandenburgin kuvia. Olivat upeita, monet. Aika erilaisia kuin perusturistikuvat (lue: meidän ottamat kuvat) vaikka Afrikan safareilta, joissa on lähinnä tavoiteltu eläintä tarkasti keskellä kuvaa. Oheisessa näyttelyn "tärkeimmät kuvat" – ne 4, jotka ovat International League of Conservation Photographersin "Maailman Top 40 luontokuvaa" -listalla.
Näyttely on ihan Salon rautatieaseman lähellä ja avoinna lähes toukokuun loppuun asti, joten vielä ehtii!
Samaisena päivänä Salossa oli myös lehtikuvaajia ihan kohtuullisesti, sillä myös Sauli Niinistö ja Jenni Haukio päättivät vierailla mm. Nokialla – mutta kuvat Saulista ja Jennistä eivät ole ihan samaa luokkaa kuin nämä, joten jätetään ne väliin.

ELÄMÄNI AUTOT

MARCH 31, 2012

(Alkuperäinen juttu päivitetty 8.4.2015 Audi A3:n osalta ja 22.10.2019 Audi A4:n osalta katso jutun lopusta.)
Helsingin Sanomat "haastoi" lukijansa tänään kysymyksellä Muistatko millainen oli ensimmäinen autosi?

Sen innoittamana aloin ensin miettiä autoja elämäni varrelta ja sitten innostuin keräämään kuvia niistä – mikä osoittautuikin melko haastavaksi, etenkään aikoina ennen digi- ja kännykkäkameroita ei ollut tapana uhrata filmiä autojen kuvaamiseen. Mutta aika monta autokuvaa kuitenkin löysin:

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi pienen autokuvakokoelmani)

Merkkirintama on aika suppea: isäni Saab 96:n lisäksi kuvioissa on ollut lähinnä Audi- ja Renault-merkkisiä autoja. Ruotsista verohyödyllä tuomamme auto oli Volkswagen Passat, diesel-versiona, kun siinä veroetu oli suurin 1980-luvun alussa.

Audi-historiani on leasing-autohistoriaa, vuodesta 1986 alkaen minulla on ollut työsuhdeleasingauto, jotka vaihtuivat kolmen vuoden välein, eli faktoja tarkistamatta väittäisin, että olen aloittanut uudella Audilla paitsi 1986, myös 1989, 1992. Alkuvuoden 1996 auto oli tuo Vento ja Finnetcomin vuosina 1996-98 Renault Megane. Paluu Audiin vuonna 1998 ja siitä sitten edelleen Audeja vuosina 2001, 2004, 2007 ja 2010, joten eiköhän tuo tämänhetkinen ole 8. valkoinen leasing-Audini.

Vuoden 1989 Audi 100 oli sikäli mielenkiintoinen, että se selvästikin poikkesi ympäristön odotuksista nuoren naisen autosta – sain useammassa yhteydessä kommentin, että onko tuo Sinun autosi? Ja kokeiltuani tuota vähän isompaa autoa 3 vuoden ajan vaihdoinkin sitten takaisin silloin uuteen A4:een, joka oli tullut Audi 80:n tilalle.

Tämä nykyinen A5 on myös poikkeama A80/A4 -sarjaan ja etenkin alkuun se tuntuikin vähän turhan isolta, mutta tottuihan siihenkin.

Mutta palatakseni tuohon HS:n kysymykseen ensimmäisestä autostani – ehkä se ensimmäinen sitten oli Lassen kanssa yhdessä ostettu keltainen Renault 5. Tai sitten tuo

ensimmäinen leasing-Audi, se kun oli kuitenkin ensimmäinen ensisijaisesti minun käyttööni tullut auto. Ihan omaa autoa minulla ei vielä koskaan olekaan ollut …

Päivitys 8.4.2015:
Keväällä 2014 A5 vaihtui Audi A3 Sportbackiin. Neljään vuoteen jatkettukin leasing-aika A5:lla tuli täyteen ja pieneltä osin valmistautumisena syksyllä 2014 alkaneeseen sapattivapaaseeni (jonka ajalta auton kulut tulivat tietysti omaan piikkiin) päädyimme vaihtamaan auton pienempään. Ja hyvin silläkin on pärjätty – tosin kahta isoa matkalaukkua siihen ei enää ihan niin kevyesti saa mahtumaan kuin A5:een.

Päivitys 22.10.2019:
Maaliskuussa 2017 kaksi A3:sta vaihtui yhdeksi A4:ksi, jonka testasimme matkailuominaisuuksiltaan jo ennen hankintaa. Kaksi matkalaukkua mahtuu tarvittaessa takaluukkuun!

Koeajossa ollut A4 oli väriltään musta, mutta hankkimamme A4 on, tietysti, valkoinen!

PÄÄSIÄISKUVIA

APRIL 4, 2012

Pääsiäiskorttien sijaan muutama vaikka pääsiäiseen liittyvä kuva/kuvakokoelma.

Lasse dokumentoi pääsiäisviikon maisemia näillä kulmilla 360-asteen panoraamakuvaan. Kuvassa voi liikkua pitämällä hiiren näppäintä pohjassa ja liikuttamalla hiirtä.

Vanhanaikaisempia ja värikkäämpiä, myös pääsiäiskuvia, löytyy pienimuotoisen projektini "Digitoinpa aikanaan talteen ottamani lasten piirustukset" -jäljiltä täältä:

Ja siis näiden kuvien myötä: Iloista Pääsiäistä

LÄNSI-EUROOPPAA VIELÄ JÄLJELLÄ …

APRIL 12, 2012

Madeiran-lomamme jälkeen maalistamme mukaisesti Länsi-Euroopan kohteita näyttäisi olevan enää jäljellä Sisilia (puuttuu vain Pirkolta), Lampedusa, Färsaaret ja Huippuvuoret. Millekään näistä ei ole vielä matkaa suunnitteilla …

LUMI SULI

APRIL 15, 2012

Jatkaakseni sarjaa tästä luontohavainnoista mainittakoon, että tänään, 15.4. viimeinenkin lumi suli etupihaltamme. Edellisten vuosien vastaava päivämäärä on ollut 17.4. / 2011 ja aikaisempia dokumentoituja päivämääriä ovat mm. 23.3., 14.4., 19.4., 21.4. – eli hyvin samankaltaisia vuodet tuossa suhteessa tuntuvat olevan.

MADEIRA

APRIL 18, 2012

Madeiran kuvia näet lisää tästä.
Lomailimme pääsiäisen (ja vähän yli) Madeiralla – melkein pakettimatkalla, sillä ostimme lennot Aurinkomatkoilta, mutta hotellin valitsimme itse ja päädyimme The Cliff Bayhin, joka hotellina oli loistava. Hotelli sijaitsi Funchalin keskustan ja Lidon alueen Forum Madeira ostoskeskuksen puolivälissä – kävelyetäisyydellä kummastakin, jos on reipas kävelijä! Reippaille kävelijöille tosin Madeiralla löytyy paljon muutakin käveltävää – erityisesti levadoja. Me kävelimme viikon aikana kolme reittiä, kaikki kirjassa Madeira, Patikoitsijan paratiisi esiteltyjä. Tosin kirjaa enemmän reittivalintaamme vaikutti ystävän suositus, niin reiteistä kuin kirjasta, itse olimme ennen matkaa laiskahkoja etsimään tietoa aiheesta. Heti ensimmäisenä iltana kävelimme reitin "Rantapromenadia kalastajakylään", eli Lidon alueelta Camara de Lobosiin (paluu taksilla), seuraavana päivänä reitin "Villikukkia ja merinäkymiä" (Levada dos Piornais, ns. kaupunkilevada) Lidon alueelta Pinhero das Voltasiin (paluu bussilla) ja vähän myöhemmin viikolla kävelimme vielä Rabacalissa 25 lähteelle (tämän teimme ohjatulla levadaretkellä).
Ranta"levada" ihastutti jylhillä merinäköaloillaan – erityisesti mieleen jäivät meriluola Praia Formosan reunalla ja kivikkoinen ranta. Ja toki, olihan Camara de Lobos "tunnelmalllinen" kalastajakylä.

Kaupunkilevadan käveleminen vaatii ajoitellen tiukkaa ohjeiden seuraamista (ja silti päädyimme kiertämään antennikukkulan väärältä puolelta, mutta mehän ihan erityisesti halusimme nähdä sen varuskuntarakennuksen …). Mutta pääsimme kuitenkin onnellisesti tunneleille asti Ribeira dos Socorridosin reunalla (joskin ohitimme ne alapuolelta, vaikuttivat turhan ahtailta) ja vähän niiden jälkeen päätimme sitten uskoa kirjaa, jonka mukaan tästä eteenpäin levada muuttuu vaikeakulkuisemmaksi ja etsimme bussin Pinheiro das Voltasin kylästä. Tässä vaiheessa olimme jo tulleet siihen tulokseen levadakävelystä, että vähän rajoittunutta tämä, kävellä kapeaa kivettyä polkua vesiuoman viertä ja vielä kun tuo kivetty polku ajoittain kulkee vähän turhan korkealla.

Matkalla 25 lähteelle totesimme levadakävelyn käsittävän myös vähän turhan paljon jonossa kävelyä, kun menimme sinne ryhmän kanssa. Toisaalta ilman ryhmää meneminen olisi tarkoittanut taas tiukkaa kirjan lukemista. Ja paluumatkan 800 metrin

osuus tunnelissa otsalampun valossa olisi ehkä jäänyt ilman ryhmää tekemättäkin. Joten ei meistä nyt mitenkään vannoutuneita levada-kävelijöitä tullut, mutta toki, jos toiseen kertaan Madeiralle päätyisimme, niin varmaan niitä voisi taas kävellä, onhan se ihan tavallaan mielekästä tekemistä tuolla saarella.
Funchaliin tutustuimme vain parina päivänä ja niistäkin toisen käytimme nousuun Monten kukkulalle ja siellä trooppiseen puutarhaan tutustuen. Kaapelivaunumatka ja Montella tarjolla ollut kelkkaosuus tuntuivat saarella meidän kokemistamme asioista pahiten turistirysiltä – mutta tarjosihan puutarha sentään Madeiran kuulua kukkaloistoa. Kuten Funchalin keskusta ja kauppahalli, Mercado dos Lavradores. Beatles-laiva Vagrant mennee taas turistirysä-sarjaan, mutta ainahan laivat ovat kiinnostavia!

Teimme myös bussiretken (ilman levadakävelyä) saaren koillisosiin. Reitti käsitti Pico do Arieiron vuoren, Ribeiro Frion kala-kasvattamon, Santanan kolmiokattoiset talot – ja runsaasti näköalapaikkapysähdyksiä. Niin ja pysähdyksen Camachassa, koritehtaassa. Korit eivät kuitenkaan taida turisteille käydä kovin hyvin kaupaksi – mitenkähän niitä lentokoneessa kuljettelisi ja pääosa turisteita taitaa saarelle lentokoneilla tulla. Vaikka oli Funchalin satamassa lähes joka päivä vähintään yksi isompi risteilylaiva, mm. Costa -varustamon laivoja. Jonkun kaupan ikkunassa oli tarjolla myös valokuva Costa Concordia -aluksesta Funchalissa – emme kuitenkaan ostaneet. Matkamuistopuolella sorruimmekin “vain” hunajakakkuihin ja likööreihin ja yhteen astiapyyhkeeseen ja jääkaappimagneettiin. Maabongaus on vähitellen opettanut olemaan ostamatta muita matkamuistoja kuin noita magneetteja – Madeira oli Pirkolle “maa” 104 ja Lasselle 110, joten jos joka paikasta olisi tallella matkamuistoja, niin niitähän riittäisi!

Toisen puolen päivän bussiretken teimme Nunnalaaksoon, jota ensin katsottiin Eira do Serradon näköalapaikalta, jonka jälkeen laskeuduttiin alas kylään. Näköalat olivat taas melko huikeita ja polku alas kylään jyrkkää rinnettä teki monta mutkaa – mutta myös matkamuistotarjonta Eira do Serradossa ja Curral das Freirasin kylässä oli runsasta …

Tässä vielä linkki 360-asteen näkymään The Cliff Bay -hotellin allasalueelle.

KEVÄÄN VAATEOSTOSHAASTEITA

APRIL 24, 2012

Madeiran matkamme ei sittenkään osunut samalle viikolle Hullujen Päivien kanssa ja pitihän sitä luetteloa sitten selata (jo Madeiralla netissä!) ja pitihän sitä sitten yrittää muutamaa mieluisalta vaikuttavaa tarjousta metsästää. Vaikka lähellä on jo kyllä, että luokittelen Hullut Päivät liian hulluksi tavaksi ostaa mitään … Keskiviikkona olin jonottamassa aamulla tavaratalon avaamista Tapiolassa, mutta reittini Clarksin avokkaille, joista olin hiukan kiinnostunut, ei ollut riittävän suora ja sain käsiini vaan yhden kengän koossani. Kiertelin sitten vielä hiukan, kenkä kädessä, ajatuksena palata lopuksi takaisin katsomaan, josko kengän pari olisi palautunut kenkäpöytään, mutta eihän se ollut. Sain sitten lopulta kassan ylipuhuttua siihen, että pitävät minulle yhden kengän (!) ja laittavat viestiä jos sille vielä pari löytyy. Ja löytyihän se, viesti tuli loppuiltapäivästä. Mutta siis kaksi matkaa yhden kenkäparin takia, kannattiko …

Sunnuntain täkynä oli Burberryn t-paita, josta arvelin jo etukäteen, että tämä se vasta haaste onkin. Ja niinhän se olikin. Olin jonottamassa parkkihallissa hisseille jo viittä vaille 12 ja pääsin sitten ensimmäisellä hissillä toiseen kerrokseen, jossa melkein heti pystyi näkemään missä kyseiset t-paidat ovat – piti siis lähteä vähintään puolijuoksua samaan suuntaan mihin rullaportaista tulevat ihmiset juoksivat! Siis oikeasti, juoksivat. Kello ei tainnut vielä olla edes 12:01 kun t-paita-tanko oli tyhjä – mutta yksi niistä oli kädessäni, vieläpä ihan kokoani. Eli urheiluhengellä ostaminen onnistui. Mutta jäin kyllä miettimään, paitsi sitä, että onkohan tämä ihan järkevää myös sitä, että mikähän siinä on, että näitä t-paitoja, jotka ainakin Tapiolassa myytiin loppuun minuutissa ei voi olla tarjolla esimerkiksi 10-kertaista määrää, riittäisivät ehkä edes vartiksi. Myydäänkö niitä oikeasti tappiolla, ettei niitä kannata myydä enempää vai toimivatko ne oikeasti sellaisina sisäänheittotuotteina, että kun ihmiset eivät löydä näitä, niin ostavat sitten jotain muuta. Ainakaan minä en olisi ostanut, kun vain sitä varten tavarataloon tulin.
P.S. Jos kuvaa katsoo tarkkaan, niin saattaa huomata, että minulla on musta silmä. Tätä en kuitenkaan hankkinut Hullujen Päivien tiimellyksessä vaan törmätessäni Audini oveen hämärässä paikoitushallissa viikko sitten. Vaarallisia nämä autot, joissa ovien ikkunoiden ympärillä ei ole karmeja, jotka näkyisivät pimeämmässä ja ahtaammassakin!

ILOISTA VAPPUA!

APRIL 30, 2012

Toissakeväisen espanjanopiskelun innoittamana osallistuimme (myös toissakeväänä) espanjalaisen ruuan kurssille ja sen innoittamana teimme kotona viime vappuna espanjalaisia churroja. Silloin ne onnistuivat lähes samaan tapaan kuin ruokakurssilla.

Tänä vuonna ajattelimme taas tehdä niitä, kun emme tippaleipienkään ystäviä ole, mutta tällä kertaa jotain meni taikinan teossa pieleen, kun eivät suostuneet paistettaessa muotoutumaan tuollaisiksi tangoiksi (katso kuva vasemmalla) mitenkään. Lopulta kun lisäsin taikinaan vähän jauhoja, niin sain sen edes jotenkin paistettua, mutta lopputulos näyttää enemmänkin kasalta minimunkkeja kuin churroilta!

Oheisena vielä resepti, joilla itsekin niitä voi yrittää, samaisella reseptillä olemme siis kerran onnistuneet ja kerran epäonnistuneet …

Churros

2 ½ dl vettä
100 g voita
1/4 tl suolaa
2 ½ dl vehnäjauhoja
3 kananmunaa
Uppopaistamiseen:
öljyä
Pinnalle:
kanelia
(2 tl sokeria)

1. Mitta kattilaan vesi, voi ja suola ja kiehauta. Lisää jauhot voimakkaasti sekoittaen ja vatkaa muutama minuutti, kunnes taikinasta muodostuu pallo. nosta kattila liedeltä.
2. Vatkaa munat toisessa kulhossa kevyesti vaahdoksi. Kaada munavaahto vähitellen lämpimän taikinan joukkoon samalla vatkaten. siirrä taikina pursotuspussiin tai muovipussiin.
3. kuumenna öljy uppopaistamista varten suuressa kattilassa. Öljy on riittävän kuumaa, kun siihen pudotettu taikinapala nousee pintaan ja öljy alkaa voimakkaasti kuplia.
4. Leikkaa pussin kulmaan 1,5 cm:n pala pois. Pursota taikinasta öljyyn sormenpaksuisia ja kymmenen senttimetrin pituisia tankoja. Voit leikata taikinapalat saksilla poikki. Varo ettei taikinapussi koske kuumaan öljyyn.
5. Paista muutama churro kerrallaan molemmin pulin ruskeiksi. Nosta churrot reikäkauhalla talouspaperin päälle valumaan ja kääntele levonnaiset sokeria. Halutessasi voit maustaa sokerin kanelille.

Mutta – joka tapauksessa – Iloista Vappua!

MATKA-KIRJOJA

MAY 1, 2012

Sain äskettäin luettua parikin matkailua vähän eri laidoilta käsittelevää kirjaa: Merja Mähkän kirjan Ihanasti hukassa ja miten sieltä pääsee pois – 543 päivän reppumatka ja Helena Balashin Eläkepäivät ulkomailla.

Edellinen kuvaa matkustustapaa, jota en ole koskaan harrastanut – ja tuskin tulen enää harrastamaankaan. Rinkan kanssa kulkeminen ja hostelleissa majoittuminen ei taida ihan olla minun juttuni. Mutta kiersi maailmaa sitten tavalla tai toisella, niin samat ne

nähtävyydet tuntuvat olevan – kovasti olivat tutun tuntuisia Merjan kuvaukset vaikka Chobesta, Galapagos-saarilta tai kommentit siitä, että Kolumbiasta ei maanteitse pääse Panamaan, kun sillä välillä Trans-American highwaysta puuttuu pätkä. Tosin Merja vietti ison osan 1,5 vuodesta Aasiassa, jossa me olemme käyneet vähemmän ja vaikka Balille ehkä vielä joskus lähtisimmekin, niin taidamme päätyä tekemään jotain muuta kuin surffaamaan. Machu Picchukin voisi olla vielä jonkun tulevan matkan kohde. Mutta siis ehkä hiukan toisin kuin busseilla yön selässä Bolivian ja Perun rajaseuduilla. Merjan tekstiä oli ihan mukava lukea, mutta ihan kaikkea en olisi halunnut todellakaan kokea itse! Merja Mähkä kirjoitti matkansa aikana myös blogia: Sata maata, vaikka tähän 1,5 vuoden reissuun sitten lopulta sisältyikin "vain" 35 maata. Blogi on sittemmin poistettu netistä, mutta sen Facebook-versio löytyy ainakin vielä.
Eläkepäivät ulkomailla -kirjaan innostuin jonkun aikakauslehden suosituksesta. Mutta itse kirja ei ollut kovin innostava – jos oikeasti asia olisi ajankohtainen, niin ehkä kirja osoittautuisi hyödylliseksi, mutta nyt se tuntui pykälä- ja lomakeluettelolta ja sitten toisaalta melko itsestään selvien asioiden toistamiselta, kuten esimerkiksi, ettei ehkä kannata suoraan ostaa asuntoa mistään eikä ainakaan tutustumatta siihen ja ympäristöön oikeasti eikä vain netissä. Ja jos vaikka minulla vähän ajatuksia yksittäisiä matkoja hiukan pitemmän ajan viettämisestä ulkomailla jossain vaiheessa olisikin, niin toistaiseksi ainakin nuo ajatukset ovat jääneet alle sen 183 päivän, joten asia, tuon kirjankin mukaan, olisi melko yksinkertainen kuvio. Ja asuntokin olisi varmasti vuokra-sellainen!

Näihin matka-aiheisiin kirjoihin liittyen vielä kommentti suomenkielisen kirjallisuuden e-kirjatarjonnasta – kumpaakaan ei löydy e-kirjana, vaikka erityisesti vaikka Merja Mähkän kirja olisi mukavaa luettavaa matkallakin, mutta mieluiten ilman fyysisen kirjan mukana kantamista!

MAAILMANMATKAAJAT

MAY 6, 2012

Tutustuttuani TCC:n (Travelers' Century Club) maalistaan, jota päädyimme käyttämään maapisteiden laskemiseen luin klubin sivuilta myös klubitapaamisista, joita USA:ssa järjestettäneen eri puolella liittovaltiota lähes viikottain jossain päin. Sittemmin löysin suomalaisen sovelluksen tällaisesta klubista: Maailmanmatkaajat, joka tapaa joka kuukauden ensimmäinen perjantai 17:30 alkaen Hotel Arthurin ravintolassa.
Erityisesti Pohjois-Korean kokemukset kiinnostivat kaikkia.

Kun syksyllä nuo 100 maata tulivat minullakin täyteen, niin suunnittelin käyväni ainakin kerran tuolla katsomassa ja suunnistimmekin sinne jo tammikuussa, mutta loppiaisen takia tilaisuus olikin toisessa paikassa emmekä löytäneet kokousta ja sitten erilaisista syistä kuluikin toukokuuhun asti ennen kuin pääsimme paikalle viime perjantaina.
Paikalla oli tusinan verran ihmisiä, muutamia myös pääkaupunkiseudun ulkopuolelta – ehkä senkin houkuttelemana, että tällä kertaa keskusteltiin kesällä Venäjälle, Mongolian

rajaseuduille tehtävästä klubimatkastakin (emme suunnittele lähtevämme!). Tulevan klubimatkan lisäksi jäsenet kertoivat äskettäin tekemistä matkoistaan mm. Valko-Venäjälle, Pohjois-Koreaan, Pakistaniin, Karibialle ja Intiaan.

Useimmat klubilaiset taitavat kerätä maita Most Travelled People -listan mukaan, jossa (tällä hetkellä) kohteita on 872. Tällä listalla korkeimmalla olevat suomalaiset, Veikko Huhtala ja Oili Liutu olivat tapaamisessa mukana, samoin Merja Lunkka, joka hienoisesti ohjasi käytävää keskustelua. Keskustelu kävi ihan vilkkaasti ja monella oli myös mukana valokuvi matkoiltaan. Erityisesti Pohjois-Korean kokemukset kiinnostivat kaikkia. Klubilla on pienimuotoiset nettisivut ja mm. Veikon ja Oilin matkoista on kirjoitettu mm. Expatrium -lehdessä, Studio 55:n nettisivuilla ja Helsingin Sanomissa.
Kesäkuussa sitten taas seuraavaan klubitapaamiseen – tai ehkä vasta seuraavien matkojen jälkeen heinäkuussa, tai alkusyksystä, klubin Venäjän matkan jälkeen.

THE FREQUENT FLIERS WHO FLEW TOO MUCH

MAY 6, 2012

Olisikohan vuosia sitten pitänyt ottaa laina ja ostaa lentolippu loppuiäkseen – siis lippu, jolla saa loppuikänsä lentää (ensimmäisessä luokassa!) niin paljon kuin haluaa!
Nyt tuotetta ei enää ole myynnissä …

PINTEREST

MAY 12, 2012

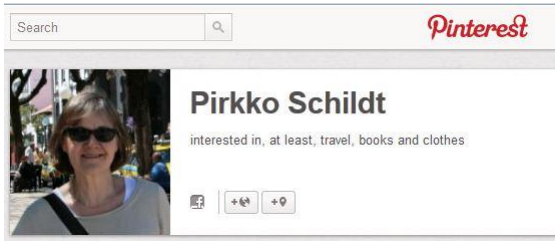

Sarjassamme erilaisia sosiaalisia medioita, joita on ollut tarjolla tämän blogin elinkaaren aikana ja joista osaa olen kokeillut hetken aikaa, osaa jäänyt toistaiseksi käyttämään, uusimpana kokeiluna olen viime päivinä kevyesti tutustunut Pinterestiin. Pinterestin ideana on kertoa asioita kuvilla. Voit perustaa tauluja, joihin voit sitten Pinterestistä tai muualta netistä tai kiinnittää (Pin) kuvia. Kokeilin tätä perustamalla taulun Travel Bucket List, johon sitten keräsin kuvalliseen muotoon minulla jo olleen listan kohteista, jonne vielä haluaisin joskus matkustaa – aika pitkä lista, tai Pinterestin

käsitteillä, aika monta kuvaa, vielä yli 100 maan jälkeenkin
Pinterest toimii kuten Twitter siinä mielessä, että voit katsoa kenen tahansa kuvia, eli se ei perustu Facebookin tai Google+:n tavoin kaveriajatteluun, eli tässä linkki Pinterest Travel Bucket List "tauluuni", ole hyvä!

A DAY – VALOKUVAUSPÄIVÄ 15.5.2012

MAY 15, 2012

Tänään 15.5.2012 oli maailman valokuvauspäivä – ideana kuvata maailmaa laajalti juuri tänään. Minäkin innostuin sitten kuvaamaan arjessa – mikä kuitenkin on hiukan harvinaisempaa kuin kuvata lomamatkoilla tai juhlissa.

Latasin "sallitut" 10 kuvaa yhteiseen valokuvavarastoon. Ja oheisena myös otos päivän kuvista Picasassa.

OSLO – 17.MAI (JA 18.MAI)

MAY 19, 2012

Vietimme osan helatorstaiviikonlopusta Oslossa – matkakertomusta odotellessa oheisena maistiainen matkakuvista:

OSLO 17. MAI (JA 18. MAI)

MAY 21, 2012

Vietimme helatorstaiviikonloppua Oslossa. Päätös lähteä Osloon syntyi vanhenevien SASin pisteiden ja pistelentotarjouksen myötä kevättalvella ja varasimme matkan tietämättä edes, että 17. toukokuuta Norja juhlii näyttävästi perustuslakiaan joka vuosi. Mutta, ihan kivahan tuo oli, nähdä koko kaupunki juhlamielellä, lasten kulkua, Norjan kuninkaalliset vilkuttamassa Kuninkaanlinnan parvekkeelta ja kansallispuku arviolta joka kolmannella ihmisellä. Me saimme hotellilta liput "vip"-alueelle – ilmeisesti norjalaiset haluavat tarjota turisteille näköalapaikat juhlaansa. Lassen 360-asteen kuvakoosteesta näkyy miten väljää meillä oli verrattuna kadunvarsien tungokseen. Muita kuvia näet klikkaamalla tästä tai vieressä olevaa kuvaa.
Torstai-iltapäivällä teimme retken Holmenkollenille, vaikkei talviurheilukausi ollutkaan. Lisäksi kävimme Vigelandin puistossa – kuten moni muukin, taitaa tuo veistospuisto olla Oslon suosituimpia nähtävyyksiä.
Siinä missä Vigelandin puisto ei ollut muuttunut runsaan kolmenkymmenen vuoden aikana, Akerbryggen ranta-alue sen sijaan oli. Uutta Oopperataloa – ensimmäinen Oopperatalo, jonka katolla voi kävellä – emme olleet nähneet aikaisemmin, Akerbryggeen olin kevyesti tutustunut 2000-luvun alkupuolen työmatkalla, mutta alkukesästä alue oli toki viehättävämpi kuin talvella. Hätkähdyttävä tiikeripatsas rautatieaseman lähellä oli sekin meille uusi.
Asuimme Radisson SAS Blu Scandinavia -hotellissa lähellä Kuninkaanlinnaa ja sijainniltaan hotelli olikin hyvä – muuten emme sitä suosittele: vanhahkon ison hotellin ilmastointi/ilmanvaihto ei oikein toiminut ja vaikka jopa vaihdoimme kerran huonetta siitä valitettuamme, niin ei tilanne paljoa parantunut. Myös jonot hotellin sisäänkirjoittautuessamme olivat pitemmät kuin varmaan missään hotellissa koskaan – toki oli 17.mai -juhlan aatto, mutta ei kai se hotellille mikään yllätys voinut olla?
Perjantaina kiertelimme myös hiukan kauppoja – bongasimme ison täytetyn jääkarhun Glasmagasinet -tavaratalossa ja kävelimme Karl Johanin lähes päästä päähän.

Ostoksia ei Norjan hintatasolla paljoa kannata tehdä

Ostoksia ei Norjan hintatasolla paljoa kannata tehdä ja hintataso tuntui myös syömisessä (McDonalds -ateria kahdelle n. 26 euroa) ja juomisessa (2 drinkkiä hotellin näköalabaarissa samoin n. 26 euroa).

Näimme myös keskustan hiukan kyseenalaisen nähtävyyden, Oslo Tingshusetin, jossa Breivikin oikeudenkäynti on meneillään – läheisellä aukiolla oli useita televisioautoja paikoitettuna ilmeisen pysyvästi koko oikeudenkäynnin ajan. Myös 17.mai -tapahtumia televisiossa kommentoitaessa muistettiin meneillään oleva oikeudenkäynti ja arvioitiin erityisesti maahanmuuttajalasten osallistuneen lasten paraatiin aikaisempaa enemmän osoittaakseen olevansa norjalaisia, kaikki. Suomalaisia kaupungissa oli vähän – ehkä Oslon hintataso karkoittaa osan ja toisaalta Tukholman jälkeen ehkä seuraavaksi luontevin kaupunki Pohjoismaissa kuitenkin olisi, meillekin yleensä, Kööpenhamina. Mutta kun edellisestä kerrasta oikeasti Oslossa eikä vaan työmatkalla oli sen verran kauan, niin ajateltiin päivittää Oslo-tietoutemme ajan tasalle ja sen myötä voinemme nyt taas väittää, että jollain kevyellä tasolla omaamme käsityksen kaikista Pohjoismaisista pääkaupungeista, Tukholma, Oslo, Kööpenhamina ja Reykjavik.

(Norjan kuvia 1970-luvun lopun reissultamme voit katsella täältä.)

21. NAISTEN KYMPPI

MAY 27, 2012

Viime keväänä jäi väliin, mutta tänään tein viime hetkellä päätöksen juosta.
Se olikin sitten 21. kerta minulle – 29. kerta tapahtumalle.

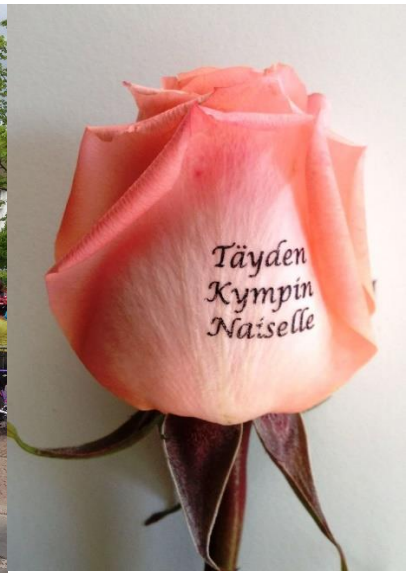

MATKAILUAIHEISIA JUTTUJA TÄLTÄ VIIKOLTA

JUNE 2, 2012

Seuraavaa matkaa odotellessa … Lasse sattui löytämään jutun Lee Abbamontesta, jonka tavoitteena on olla maailman nuorin ihminen, joka on käynyt kaikissa Traveller's Century Clubin maalistan 321 maassa. Nyt kasassa on 305 maata ja kaveri on 33-vuotias. Tällä hetkellä nuorin on vähän yli 37-vuotias, joten teoriassa tämän Lee Abbamonten tarvitsee käydä enää vain 4 maassa per vuosi saavuttaakseen uuden ennätyksen. No tietysti sillä logiikalla, että vaikeimmat jäävät varmaan helposti viimeiseksi, niin voihan siinä neljässä per vuosikin olla tekemistä.

Toinen matkailujuttu käsitteli National Geographic -lehden äskettäin julkaisemaa The 10 Best of Everything -kirjaa. Kirjan listojen joukossa on tietysti myös lista maailman parhaista saarista ja se menee näin:

- Nantucket (USA)
- Isles of Scilly (UK)
- Saba (Karibialla)
- Kanarian saaret
- Fair Isle (Skotlanti)
- Lord Howe Island (Australia)
- Capri (Italia)
- Channel Islands (USA, Kalifornian edustalla)
- Tahiti (Ranskan Polynesia)
- Andamaanit (Thaimaa)

Ja miten sattuikin, seuraava matkamme suuntautuu … Nantucketiin!
Tuo Lord Howe 600 km Australiasta itään oli edellä mainitun Lee Abbamonten suosikkisaarten listalla, mutta täytyy tunnustaa, että ennen tätä viikkoa en ollut koskaan kyseisestä saaresta kuullutkaan.
Scilly-saaret minäkin olisin nostanyt henkilökohtaiselle parhaat saaret listalle ilman muuta!

Nantucketissa suunnitelmissamme on myös tavata kirjailija, joka on innoittanut minua tutustumaan saareen. Tässä ote Nancy Thayerin viimeisimmistä infokirjeestä:
“I’ve had fans-women I love-contact me on Facebook to say they’re coming to Nantucket and could we meet for coffee? This summer I’m meeting a woman from Massachusetts and a woman from, I’m not kidding, Finland.”

2X IIRIKSIÄ

JUNE 8, 2012

Olen käynyt läpi isäni vanhoja valokuvia – useimmat ajalta ennen kuin me lapset synnyimme – ilmeisesti aikaa kuvaamiseen ei enää Turkuun muuton, uuden työn ja sittemmin kolmen lapsen kanssa oikein ollut.
Tässä kuva iiriksistä 1940 -luvulta – ja toinen kuva iiriksistä Iirislahdessa tänään 2012.

STAY TUNED – USA

JUNE 27, 2012

Palasimme sunnuntaina kahden viikon reissulta USA:n itärannikolle.
Ensimmäisen viikon “näytimme” kummitytöille New Yorkia ja sen jälkeen kun tytöt perjantai-iltana lähtivät paluumatkalle, niin me jatkoimme matkaa saarille Bostonin edustalla. Lensimme ensin Nantucketiin, jossa mm. tapasimme saaresta paljon

kirjoittaneen kirjailijan, Nancy Thayerin. Nantucketilta matkustimme lautalla Martha's Vineyardille, joka on kuuluisa mm. Tappajahai -elokuvien kuvauspaikkana ja Bill Clintonin kesäpaikkana. Vineyardilta käsin kävimme myös päiväretkellä Cape Codin puolella Hyanniksessa, johon taas John F. Kennedyllä oli vahvat siteet.

Matkakuvia ja matkakertomuksia on siis tulossa, kunhan parin viikon reissun jälkeen töissä ja kotona saamme päällimmäiset asiat taas kohdalleen – ja kunhan palaudumme 7 tunnin aikaerosta …

100 MAATA HIUKAN TOISESTA NÄKÖKULMASTA

JUNE 28, 2012

Hilary Clinton jatkoi Suomesta matkaansa Latviaan, joka sai kunnian olla sadas maa, jossa hän vieraili USA:n ulkoministerinä.

VIELÄ KERRAN NEW YORK

JUNE 30, 2012

Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia New Yorkista

Vietimme kesäkuun alussa kummityttöjemme Petran ja Sadun kanssa vajaan viikon New Yorkissa.
Tytöt olivat New Yorkissa ensimmäistä kertaa, joten yritimme sisällyttää viikkoon kaupungin "perusjutut" pienimuotoisen (?) shoppailun lisäksi.
Aloitimme sunnuntaina Keskuspuistossa, jossa John Lennoniin liittyvät jutut (Dakota Building ja Strawberry Fields) jäivät kuitenkin pahasti toiseksi Bethesda Fountainin koirille – tytöt kun ovat molemmat itsekin koiranomistajia.
Seuraavana päivänä uskaltauduimme heti metroon, jolla ajoimme Manhattanin eteläosaan, katsastamaan Ground Zeron ja Wall Streetin alueet, Battery Parkin ja

Vapaudenpatsaan (itse saarelle menevään lauttaan kuitenkin jonottamatta). Downtownin alueella eniten aikaa taisi kuitenkin kulua Century 21 outletissa … Empire State Buildingille olimme ostaneet etukäteen hiukan tavallisia lippuja kalliimmat express -liput, joilla pääsi jonojen ohi – tytöt tuntuivat olevan mielissään erikoiskohtelusta: "Tuli ihan filmitähtiolo", joten se ja hienoinen ajansäästö toi kyllä rahoilla vastinetta.
Uptownin alueella kulutimme aikaa mm. kaupoissa ja tavarataloissa, mainittakoon esimerkiksi eläinkauppa 86th Streetin metroaseman lähellä, DKNY ja Juicy Couture. Tänä vuonna Michael Kors tuntui olevan suosiossa, seurueellemme mukaan tarttui mm. kello ja laukku kyseiseltä suunnittelijalta. Isommat tavaratalotkin tuli tsekattua: Macy's ihan hotellimme naapurissa, Lord & Taylor, Bloomingdales ja Saks Fifth Avenue.
Soho, Little Italy ja Chinatown olivat yhden aamupäiväretken kohteina, mutta eivät, Sohoa lukuunottamatta, erityisesti ihastuttaneet.

Times Squarella kävimme useampaan kertaan, hotellimme, Hotel Metro, kun oli melko lähellä sitäkin. Yhtenä iltana söimme ensin maittavat mittatilaushampurilaiset The Counterburgerissa ja jatkoimme sitten yhden kierroksen pyörivässä The View -ravintolassa drinkkien merkeissä. Times Squaren ihmisvilinässä voi "pyöriä" myös Lassen ottamassa 360-kuvassa.
Perjantai-aamuna Justin Bieber esiintyi 8:30 alkaen Rockefeller Centerissä NBC:n aamuohjelmassa ja hakeuduimme sinne jo kahdeksaksi (siis ihan liian myöhään, parhaat paikat oli varattu kai jo edellisenä iltana), mutta lavan sivulta näimme Justinin esittämät muutamat kappaleet screeneitä ja pääsimme (?) itsekin muun yleisön mukana "esiintymään" kyseisessä aamuohjelmassa.
Viimeisenä turistikohteena vuorossa oli Central Park Zoo – Bronx Zoo olisi varmaan tarjonnut enemmän, mutta ajanpuutteen vuoksi päädyimme tähän – ja pitihän meidän käydä katsomassa Madagaskar 3 -elokuvan eläinten kotia, kun kävimme yhdessä katsomassa kyseisen elokuvankin!
Perjantai-iltapäivällä saatoimme tytöt (matkalaukkuineen, joiden paino oli tainnut viikon aikana tuplaantua) paluulennolle Manchesterin kautta Helsinkiin ja jäimme itse kaupunkiin vielä yhdeksi yöksi jatkaaksemme matkaa Nantucketin saarelle.

(New Yorkissa kävimme myös vuonna 2004 – siitäkin täällä muutama sen aikainen valokuva. Osana palkintomatkaa Bermudalle vietimme myös muistaakseni ainakin yhden yön New Yorkissa vuonna 1989. Samoin osana palkintomatkaa Acapulcoon. Ihan ensimmäisen oikean New Yorkin loman teimme vuonna 1986, mutta sitä ei tähän blogiin ole dokumentoitu, vielä ainakaan.)

NANTUCKET, MARTHA'S VINEYARD JA HYANNIS

JULY 6, 2012

Tavoittelin USA:n matkasta tänne yhtä juttua viikossa, yksi NYCistä, yksi Nantucketista ja yksi Martha's Vineyardista ja Hyanniksesta. Päätimme sitten kuitenkin taas tämänkin kuukauden ensimmäisenä perjantaina
osallistua Maailmanmatkaajien kuukausitapaamiseen ja sen innoittamana panostin

ensin valokuviin ja teen matkakertomukset vasta lähiaikoina. Mutta, tässä siis maistiaisina kuvia Nantucketista ja Martha's Vineyardilta (ja muutama kuva Hyanniksesta samassa kuvakokoelmassa).
Mainittakoon muuten tässä samalla, kesän parhaimpaan purjehdusaikaan, että siinä missä tämä blogi aikoinaan sain nimensä silloisesta purjeveneestämme, S/Y Meriharakasta, niin kyseisen veneen nykyinen omistaja – venehän myytiin "pois suvustakin" viime syksynä – on perustanut veneelle nettisivut, josta voi seurata joitakin veneen nykyisiä kuulumisia.

NANTUCKET

JULY 8, 2012

Klikkaa kuvaa nähdäksesi Nantucketin kuvat!

New Yorkista jatkoimme Nantucketin saarelle. Lensimme sinne JFK:lta – vaikka hiukan tutkimmekin muita vaihtoehtoja, mutta lopulta kuitenkin lentäminen tuntui helpoimmalta eikä ollut muita vaihtoehtoja (bussi + lautta) kalliimpi.

Nantucketin lentoasema yllätti harmaudellaan, eikä vaan hiukan pilvisen ilman takia, vaan lentoasemarakennus oli pienehkö harmaa puurakennus. Sittemmin näimme, että lähes kaikki rakennukset saarella olivat samanlaisia harmaita, pintamateriaalina jonkinlaiset päreen tapaiset puulaatat. Rakenteilla olevat tai äskettäin korjatut talot olivat vaaleita, mutta ilmeisesti ne sitten tällä Atlantin saarella harmaantuvat ajan myötä kuten kelohonkamökit Suomessa.

Saari on melko pieni – vuokrasimme pyörät lähes koko vierailumme ajaksi ja yhtenä päivän pyöräilimme saaren toisessa päässä olevaan pienen Siasconsetin kylään, matkaa edestakaisin kertyi arviolta runsaat 30 km. Paitsi saaren rakennuskannan harmaus myös saaren vihreys yllätti – olin jotenkin kuvitellut sen karummaksi, enemmän ulkosaareksi.

Asuimme idyllisessä Bed & Breakfast -paikassa nimeältä Seven Sea Street Inn, jossa aamiaiset syötiin pitkässä pöydässä muiden vieraiden kanssa, jolloin pääsimme kevyesti tutustumaan myös muihin asukkaisiin. Tyypillinen aloituskysymys oli, että mistä osavaltiosta tulette – taisimme olla koko lyhyen vierailumme ajan ainoat ei-amerikkalaiset vieraat.

Meidät saarelle toi oikeastaan kirjailija Nancy Thayer. Olin vuosien mittaan lukenut lähes koko hänen tuotantonsa ja iso osa kirjoista on sijoitettu Nantucketin saarelle ja kirjojen kuvauksiin perustuen olin kiinnostunut näkemään tämän merellisen lomasaaren, jolla kuitenkin asuu vakituisesti n. 12000 ihmistä, mukaanlukien mainittu kirjailija. Ennen matkaamme otin myös kirjailijaan mailitse yhteyttä ja kysyin mahdollisuutta tavata hänet ja niin sitten kävimmekin sunnuntai-iltapäivällä kahvilla Nancyn ja hänen miehensä Charleyn kanssa. Juttu luisti hyvin meidän kertoessa Suomesta ja heidän antaessa meille vinkkejä paikoista saarella, joihin kannattaisi tutustua. Lopuksi vielä otettiin puolin ja toisin kuvia, jotka sitten päätyivät niin minun kuin Nancyn Facebook-sivuille kaukaa tulleen fanin tapaamista todistamaan. (Nancy Thayerin kirjoja on myös suomennettu, vaikka fanina olenkin lukenut niitä pääosin englanniksi, kun en jaksa odottaa niiden kääntämistä.)
Nantucketilla kiersimme paitsi Nancy Thayerin kirjoissa mainittuja paikkoja: Jetty's Beach, Town Pier, pienet ravintolat ja boutique-tyyppiset kaupat myös majakoita, lähellä olevan Brant Pointin ja saaren itäpäässä olevan Sankaty Headin. Pyöräretkillämme huomiomme kiinnittivät saaren erinomaisen tarkkaan hoidetut puutarhat – pensasaidat olivat millilleen leikattuja ja kuihtuneita kukkia ei ollut missään.

Meille yleensä matkoilla hiukan vähemmän kulinaarisiin nautintoihin keskittyville ihmisille Nantucket oli jopa hiukan vaikea paikka sikäli, että pikaruokapaikkoja ei juuri ollut ja pieniin ravintoloihin tarvittiin ainakin viikonloppuna pöytävaraus, joten ruokailu vaati hiukan tavallista enemmän suunnittelua – mutta niinpä sitten söimmekin koko pariviikkoisen matkamme parhaat ateriatkin täällä. Nantucketista jatkoimme matkaa lautalla viereiselle Martha's Vineyardin saarelle, joka tältä osin osoittautui rennommaksi paikaksi – pikaruokaa oli helpompi löytää kuin fine dining -ravintoloita. Mutta siitä huolimatta, saarista Nantucket vei kyllä sydämemme – molemmat saaret nähtyämme ymmärrän paremmin lautalle matkalaukkujamme lastanneen Brittein saarelta Nantucketille päätyneen nuoren miehen kysymyksen: miksi ihmeessä te lähdette sinne, minä olen ollut täällä 7 vuotta, enkä ole siellä käynyt.

Nantucketin kuviin pääset tästä – ja kannattaa lukea kuvateksteistä lisää Nantucketista, mm. Nantucket Redistä ja Nantucket Lighthouse -koreista.
Kuvamateriaalia Nantucketista löytyy myös panoraamakuvana, joka on kuvattu Seven Street Innin widow's walkilta, eli kattoparvekkeelta – hienoja näkymiä niin kaupunkiin kuin merelle!
Nantucketista jatkoimme viereiselle Martha's Vineyard -saarelle.

MARTHA'S VINEYARD JA CAPE COD

JULY 10, 2012

Nantucketin saarelta matkustimme lautalla (n. 1 tunti) Martha's Vineyardille, Oak Bluffiin.
(Martha's Vineyard on hiukan isompi saari, jossa on useita pieniä kyliä: Edgartown, Oak Bluff, Vineyard Haven, West Tisbury, Chilmark ja Aquinnah, ainakin. Päädyimme asumaan Oak Bluffissa, kun lautta Nantucketista tuli sinne ja kun ajatuksissa oli käydä myös Cape Codin puolella, niin mm. Oak Bluffista lähti lauttoja sinne.)

Klikkaa kuvaa nähdäksesi Martha's Vineyardin kuvat!

Siinä missä Nantucket oli minulle jossain määrin kirjoista "tuttu", Martha's Vineyardia voisin sitten hieman liioitellen väittää leffoista tutuksi: saari hyödyntää edelleen mainettaan Tappajahai -elokuvien kuvauspaikkana. Edgartownissa (= elokuvien Amity) on mm. tarjolla kiertokävelyitä Tappajahai -elokuvan kuvauspaikoille ja mm. Oak Bluffin rannan mukava rantaravintoa Nancy'sin seinää komistaa iso haireliefi. Puhumattakaan kaikista Jaws -aiheisista t-paidoista turistikaupoissa. Tappajahain lisäksi Martha's Vineyard on tunnettu presidenttien, erityisesti Bill Clintonin, kesäsaarena. Mutta kuvamateriaalia Barack Obamastakin saarella löytyy helposti. Tai viittauksia Kennedyihin, vaikkakin siis Kennedyjen tukikohta Hyannisport on Hyanniksessa, vajaan tunnin lauttamatkan päässä tältä saarelta.
Saaren kylät ovat kaikki luonteeltaan hiukan erilaisia. Oak Bluff, jossa asuimme, on piparkakkutalojen kylä. Edgartownissa talot ovat hillitympiä ja komeampia ja kylästä lähtee myös lautta Chappaquiddickin saarelle. Vineyard Haven taisi olla ainoa paikka, johon on lauttaliikennetta myös talvella. Saaren keskiosien Tisburyn ja Chilmarkin kylät ovat jo tosi pieniä ja Aquinnahissa ei taida olla juuri muuta kuin majakka ja sen ympärillä muutama turistimyymällä ja kahvila. Tutustuimme saareen ensin pienellä kiertoajelulla, joka antoi hyvän yleiskuvan saaresta ja vei meidän Aguinnahin majakalle ja sen jälkeen teimme vielä myöhemmin omatoimiretken Edgartowniin ja Vineyard Haveniin. Ja Oak Bluffin tuli tietysti sen myötä melko tutuksi, että asuimme siellä, Isabelles Beach Housessa Sea View Avenuella, josta sitten kävelimme keskustaan syömään tai katsastamaan turistikauppoja ja lauttarantaan lähtiessämme päiväretkelle Hyannikseen. Mukavan Bed & Breakfastin sijaintia rannalla hyödynsimme myös käymällä Suomen juhannusaattoa juhlistaaksemme uimassa kerran Pohjois-Atlantissa. Lähes kaikissa saaren taloissa oli muuten oleellisena osana talon edustalla oleva katettu terassi, jossa oli keinutuoleja ja mahdollisesti puutarhakeinukin – näillä terasseilla (porch) asukkaat tai vieraat istuivat iltaisin ja usein vaihtoivat pari sanaa ohikulkijoiden kanssa. Pienessä kuvakokoelmassa on myös joitakin kuvia näistä taloista ja terasseista. Hyannikseen teimme siis päiväretken, aamulautalla sinne ja iltalautalla takaisin. Hyanniksen vetonauloina oli paitsi se, että se antoi jonkinlaisen esimerkin tyypillisestä Cape Codin pienestä kaupungista, myös ihan mukava pieni JFK-museo ja JFK-muistomerkki. Hyanniksen retki tarjosi myös yllätyskohteen, sillä helteinen päivä ja turhan pitkäksi venähtänyt tutkimusretki johtivat siihen, että kaaduin pitkin pituuttani hiukan epätasaisella jalkakäytävällä ja löin silmäkulmani sen verran pahan näköisesti, että olimme sitä mieltä, että käydään näyttämässä sitä lääkärille, joten pääsimme sitten tutustumaan paikalliseen ambulanssiin ja Cape Codin sairaalaan ensiapuasemaan. Näin jälkikäteen, kun selvisin säikähdyksellä, eli silmässä tai päässäni ei ollut mitään mustaa silmää isompaa ongelmaa, niin mikäs sen parempi turistikohde sairaalasarjojen

ystävälle kuin amerikkalainen ensiapuosasto! Etenkin kun oli matkavakuutus kunnossa ja tämän kokemuksen perusteella ainakin voin suositella if:in vakuutusta, if:n kortti hoiti rekisteröinti- ja maksupuolen sujuvasti.
Myös Martha's Vineyardilta (Edgartownin satamasta) on tarjolla näkymiä 360-asteen panoraamakuvana.

JUNALLA JA AUTOLLA NORDKAPPISSA

JULY 19, 2012

Melko lailla ex tempore päätimme käyttää yhden heinäkuun viikoista käydäksemme Nordkappissa. Matkamme sinne taittui seuraavasti:

1. päivä: Iirislahti – Pasila, josta autojunalla Kolariin, 16 km
2. päivä: Kolari – Sørkjosen, 433 km
3. päivä: Sørkjosen – Nordkapp Camping (ja retki Nordkappiin), 452 km
4. päivä: Magerøyn saarella (Honningsvåg, Gjesvær, Kamøyvær), 82 km
5. päivä: Nordkapp Camping – Inari, 362 km
6. päivä: Inari – Rovaniemi, josta autojunalla Pasilaan, 347 km
7. päivä: Pasila – Iirislahti, 16 km

Yhteensä autolla 1708 km.

Lisää matkasta ja kuvia matkasta vähän myöhemmin …

NORDKAPP

JULY 22, 2012

Klikkaa kuvaa nähdäksesi Nordkappin kuvat

(Nordkappin kuviin pääset myös tästä.)
Vietettyämme kesäkuussa joitakin helteisiäkin päiviä USA:ssa helteiden puuttuminen Suomessa ei meitä haitannut – eikä edes ajatus siitä, että Nordkappissa on useimmiten heinäkuussakin n. 10 astetta lämmintä ja ellei sateista, niin ainakin pilvistä ja sumuista, joten: nokka kohti Nordkappia!

Matkamme autoiluosuus alkoi sateisesta Kolarista,

Matkamme autoiluosuus alkoi sateisesta Kolarista, kunhan runsaan 15 minuutin odottelun jälkeen pääsimme ajamaan auton junasta. Ensimmäisen päivän tavoitteemme oli Sørkjosen jo Norjan puolella – paikka valikoitui siten, että etsimme hotellia, jossa oli vielä tilaa ja joka olisi noin Kolarin ja Nordkappin puolessa välissä. Matkalla sinne pysähdyimme mm. Kilpisjärvellä – alkuun kevyt ajatuksemme oli ehkä jopa kävellä 4 kilometrin matka Saanatunturin laelle, mutta sateessa jätimme sen väliin. Hotelli Reisafjordissa saimme esimakua Nordkappista sikäli, että hotellissa ei yksittäisiä matkailijoita lisäksemme juuri tainnut olla – ryhmämatkailijoita sen sijaan pari bussillista. Yksittäiset matkailijat matkalla Nordkappiin taitavat enimmäkseen nukkua matkailuautoissaan, joita Norjan teillä tuntui välillä olevan enemmän kuin henkilöautoja. Näköalat hotellista Reisa-vuonolle olivat hienot – ja niitä saattoi halutessaan ihailla vaikka keskellä yötä, oltiinhan nyt yöttömän yön alueella.

Norjan puolella tiet olivat, vaikkakin hyväkuntoisia, paikoitellen mutkaisia

Norjan puolella tiet olivat, vaikkakin hyväkuntoisia, paikoitellen mutkaisia ja kaltevuuskulmat niin ylös- kuin alaspäin olivat varoittamisen arvoisia, joten aikaa välillä Sørkjosen – Nordkapp tarvittiin vähän enemmän. Myös poroja oli enemmän, vaikka oli niitä Suomen puolellakin, lähes kaikilla osuuksilla. Päivän välietappina oli Alta, jossa kävimme kalliokuvia esittelevässä museossa – itse kaupunki olikin sunnuntaina todellakin “kiinni”. Tie kulki pitkälti rantaa seuraillen, mitä nyt niissä kohdin, jossa

vuoret ulottuivat mereen asti, oli rakennettu lyhyehköjä tunneleita vuorten alittamiseksi. Pitempia tunneleita oli vasta lähempänä Nordkappia, varsinainen meren alittava Nordkapp -tunneli Magerøyan saarelle, joka onnistuneesti juuri pari viikkoa ennen matkaamme oli maksettu kokonaan ja oli siis nyt maksuton, ja vielä toinen pitkähkö tunneli Honningsvågia ennen.
Nordkappissa, siis Magerøyan saarella majoituimme Nordkapp Campingiin (viikon varoitusajalla vaihtoehdot Nordkappissa olivat vähissä, etenkin kun hotellit olivat täynnä bussimatkalaisia). Vaikka päivä oli ollut jo pitkä jatkoimme lähes heti varsinaiseen kohteeseen, Nordkapphallenin alueelle, sillä ilta oli kaunis (vaikkakin tuulinen), joten kannatti käyttää tilaisuus Jäämeren näkemiseen hyväkseen. Seuraava päivä olikin sitten jo taas normaaliin (?) tapaan sumuinen – tai pilvet niin alhaalla, että ajoittain saarella liikkuessamme näkyvyys oli vain ehkä 10 metriä, joten kyllä kannatti, vaikka jo vähän väsyttikin.

BirdSafari

Matkan ainoan välipäivän vietimme Nordkappissa tutustuen Honningsvågin kylään ja osallistumalla lintusafariin Jäämerellä: lunneja, riskilöitä, etelänkiisloja, karimetsoja, merikotkia, merisuulia, pikkukajavia ja muutama hyljekin. Lintuja oli todella paljon, esimerkiksi lunnipopulaatio tuolla seudulla lienee miljoonia yksilöitä ja retki oli todella antoisa kokemus, vaikka merellä olikin hiukan viileää ja ajoittain sumuistakin. Onnistuimme myös näkemään kuningasrapuja pyydystäneen veneen.
Hiukan kesympi matkakohde saarella oli pistäytyminen kuvankauniissa Kamøyværin kalastajakylässä ja siellä olevassa galleriassa.
Paluumatkamme Nordkappista Rovaniemelle kulki Suomen puolella Inarin, Ivalon ja Sodankylän kautta, ainoa yöpyminen Inarissa. Ja siinä missä kahden-kolmen tähden majoitukset Norjan puolella yllättivät positiivisesti, niin Inarin Villa Lanca ei sitä tehnyt: olivat sotkeneet varauksemme ja majoittivat meidät mauttomaan ullakkohuoneeseen, jonka kylpyhuone oli lähinnä vitsi. Mutta täälläkin oli melko täyttä (ryhmämatkailijat!), joten yövyimme siellä kuitenkin sen yhden yön. Onneksi osuimme iltakävelyllä Hotelli Kultahovin ravintola Aanaarin ja siinä missä Villa Lancasta en oikein positiivista sanottavaa löydä, niin ravintola Aanaar jäi kaikilta osin positiivisella puolelle! Jos Inariin tulisimme toiste, niin majoittuisimme ehdottomasti tänne.
Rovaniemellä kiertelimme hiukan kaupunkia, katsastaen mm. Jätkänkynttilä-sillan ja Lordin aukion, mutta sitten olikin jo kiire rautatieasemalle autojunan lastausjonoon. Matkustimme muuten molemmat tällä matkalla ensimmäistä kertaa makuuvaunussa, menomatkalla vanhassa sellaisessa ja paluumatkalla uudessa, jossa oli oma wc ja suihkukin, ja totesimme, että ihan ok tapa matkustaa tämäkin on, kunhan vaunu on uusi – vanhaa makuuvaunua taidamme jatkossa välttää, jos nyt yleensä yöjunamatkoja onnistumme vielä ideoimaan.

Kotiin palauttuamme Ylekin sitten uutisoi (videolinkki), että tänä vuonna ennakoidaan Nordkappissa käyvän enemmän turisteja kuin koskaan – tosin enemmän kuin meidän kahden matka sinne asiaan ilmeisesti vaikuttaa lisääntynyt risteilytarjonta alueelle.

PURJEHTIMASSA S/Y TEMPOLLA

AUGUST 1, 2012

(Klikkaa kuvaa tai tästä nähdäksesi lisää kuvia)
Kuten syksyllä kerroin blogin nimikkovene S/Y Meriharakka jätti meidät ja sen tilalle veljeni perheeseen tuli uusi uljas vene, S/Y Tempo nimeltään ja Arcona 340 tyypiltään. Viime viikon lopulla meille tarjoutui tilaisuus tutustua tähän kaunottareen: teimme muutaman päivän kierroksen saaristomerellä Eeron ja Marin kanssa. Vietimme päivän Nauvossa Olavin päivän vilinässä ja kävimme kahdessa Merikarhusaaressa, Lillholmenissa ja Espskärissä. Matkaa kertyi runsaat 70 mailia ja kelit suosivat, niin lämpötilaltaan kuin tuuliltaan. Nauvossa söimme lounaan Majatalo Martan ravintolassa – suosittelen, etenkin ruuhkaisena perjantaina tunnelma Martan terassilla on kertaluokkaa leppoisampi ja rauhallisempi kuin L'Escalen ruuhkassa.

Arcona 340, vaikka onkin vain jalan verran pitempi kuin Artina 33, tuntui todella paljon tilavammalta kuin yli 20 vuotta vanhempi edeltäjänsä, takahytti oli erinomaisen riittävä kahdelle (isolle!) aikuiselle ja kannella oli reilusti tilaa. Tuulimittarin myötä venettä ei enää tarvitse ajaa niska kenossa Windexiä tarkkaillen (mietimme moneen otteeseen tuulimittarin hankkimista jo Artinaan) ja veneessä oli suihku niin wc:ssä kuin uimatasolla (tosin tällä reissulla pesumahdollisuudet satamissa olivat sen verran hyvät, ettei niitä tarvinnut käyttää).
Ja se tärkein – vene on merkittävän nopea (LYS 1.29) Artinaan (LYS 1.15) verrattuna.
Pääsimme siis purjehtimaan – kiitos Eero ja Mari – tänäkin kesänä. Viime vuonna kokemus jäi väliin, mutta sitä ennen vuodesta 1995 alkaen olemme viettäneet enemmän tai vähemmän kesälomastamme purjeveneessä, ensin Sunwind 27:ssa (nimeltään S/Y Pica Pica) ja sitten kesästä 1998 alkaen S/Y Meriharakassa. Meriharakalla tehdyt reissut (vähintään kuvia) löydät blogin oikeasta reunasta otsikon PURJEHDUKSET alta.

PUUTARHAN SATOA IIRISLAHDESSA

AUGUST 4, 2012

Vaikkakaan emme varsinaisesti harrasta hyötykasviviljelyä, niin jotain pieniä viritelmiä meilläkin on: jo toisena kesänä peräkkäin olemme viljelleet muutamassa ämpärissä muutaman perunan ja tänä kesänä kirsikkapuumme kirsikat eivät jostain syystä ole kelvanneet linnuille niin nopeasti, että piti niitäkin kerätä talteen.

Perunat ovat olleet kumpanakin kesänä tosi hyviä – ja nyt pitänee etsiä jostain muutama kirsikkaresepti, että saa nämä (ja ainakin toisen samanmoisen annoksen, joka on vielä puussa) käytettyä!
(Perunoiden koko sato onkin yllä olevissa kuvissa).

MITEN MUSTA SILMÄ PARANEE?

AUGUST 7, 2012

Kun toisen kerran saman vuoden aikana onnistun kolauttamaan silmäkulmani siten, että lopputuloksena on musta silmä, niin toisella kerralla päätin dokumentoida paranemisprosessin siten, että kun seuraavan kerran syystä tai toisesta lopputuloksena on musta silmä, niin voin lohduttaa itseäni, että tätä kestää vaan 4 viikkoa, sitten sitä ei enää huomaa …

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi kuvasarjan 4 viikon ajalta.)
(Kerrottakoon tässä samalla vielä USA:n sairaalan ensiavussa käynnin hintatasoa kesäkuussa 2012: sairaalan poliklinikkamaksu: n. 100 dollaria, ambulanssikuljetus (muutaman kilometrin matka) poliklinikalle: n. 1000 dollaria. Vertailun vuoksi mainittakoon, että pari vuotta sitten, kun Lasse tarvitsi ambulanssikuljetukset Masalasta Jorviin, niin se maksoi 9 euroa.)

SUKUA JA PORVOOTA

AUGUST 11, 2012

Teimme lauantaina pienen roadtripin Etelä-Suomessa – kohteina Lammi ja Porvoo.

Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia Lammilta ja Porvoosta

Lammi siksi, että isäni kuolemasta tuli kesäkuun alussa 15 vuotta ja halusin käydä hänen haudallaan. Isäni halusi tulla haudattua lapsuutensa maisemiin Lammille, mitä toivetta kunnioitimme, mutta Lammi ei osu normaaleille kulkureiteillemme, joten tuo 140 km suuntaansa rajaa vierailut haudalla tapahtuvaksi nykyisin n. kerran 3-5 vuodessa. Haudan lisäksi tapaamme Lammilla käydessämme käydä Ormajärven rannalla, jossa joskus vuosia sitten telttailimmekin isäni kanssa tutustuessamme hänen kanssaan Untulanharjun luontoon.

Porvoo siksi, että edellisestä vierailusta Porvooseenkin oli taas vuosia ja Helsingin Sanomat oli hehkuttanut Porvoon uusia ravintoloita, mm. Sinne ja Johans, jossa kummassakin kuulemma tarjottiin Bosgårdin Charolais-nautaa. Bosgårdin lihaa olemme joskus ajatelleet ostaa, mutta luovuimme ajatuksesta, kun sitä olisi pitänyt ostaa kerralla vähän turhan paljon kahden hengen talouteen. Bosgårdhan taas on ollut Schildt-suvun hallussa 1950-luvulta alkaen ja kävimme siellä sukukokouksessa keväällä 1988.
Nykyisin ilmeisesti supersuosittuun Sinne-ravintolaan emme päässeet, kun emme olleet tehneet joustavalla aikataululla liikkuessamme sinne etukäteen pöytävarausta, mutta Johansille pääsimme ja ihan laadukasta (ja hintavaa) ruokaa sielläkin oli tarjolla. Muilta osin Porvoon vierailumme sujuikin sitten kliseisissä merkeissä, jälkiruoka kahvila Helmessä, hiukan Porvoon joen katselua, vierailuja Vanhan kaupungin käsityöliikkeissä ja suklaaostoksia Brunbergin tehtaan myymälästä. Taidetehdas-alue (jossa Sinnekin sijaitsee) ja uusi silta joen yli sen lähellä olivat meille uutta Porvoota, samoin se miten paljon rantaravintoloita jokirannassa nykyisin on.

SWAN REGATTA 2012

AUGUST 12, 2012

Swan Regatta 2012

Ensi viikonloppuna Turussa on taas isoja, ei purjelaivoja, mutta purjeveneitä, kun Swan-veneet kokoontuvat sinne.

Edellisen kerran Swan Regatta oli Turussa kesällä 2006.

SUKUA JA SWANEJA

AUGUST 19, 2012

Toinen elokuinen kesäretkemme suuntautui Turkuun, jossa söimme “suku”lounaan uudehkossa Torre Nuevo -ravintolassa, kävimme Forum Marinumissa kuuntelemassa Pekka Koskenkylän Swan-aiheista luentoa (tästä ote, jossa Pekka Koskenkylä kertoo Swan-nimestä, videollakin) ja katsastimme Aurajoen rantaan päivän kilpailujen jälkeen rantautuneita Swan-veneitä. Saaristomeriaukiolla kävimme myös tarkastamassa, että meidän “jalanjälkemme” Turussa on siellä edelleen luettavissa.

HUH-MARI MYYTÄVÄNÄ

AUGUST 24, 2012

Huomasimme sattumalta Lauttasaaressa pyöräillessämme HSK:n rannassa, että historiallinen Huh-Mari vene on myytävänä. Vajaa kymmenen vuotta sitten satuimme Nauvon laiturissa Huh-Marin viereen, jota Lasse Pöysti silloin purjehti yksin.

S/Y Meriharakka ja S/Y Huh-Mari Nauvossa 2003

Huh-Marihan tunnetaan Lasse Pöystin veneenä, jonka on Spark & Stephensin suunnittelema (siinä missä ensimmäiset Swan-veneetkin) ja kuuluisan veneenveistäjä Eino Antinojan itselleen rakentama. Lasse Pöystin omistuksessa vuonna 1966 valmistunut vene on ollut vuodesta 1980. Emme kuitenkaan soittaneet Lasse Pöystille, jonka puhelinnumero myynti-ilmoituksessa yhteystietona oli, kun emme enää ole ajatelleet purjevenettä itsellemme hankkia …

Hiukan samaan aiheeseen – ja viime viikonlopun Swan-regattaan liittyen – haimme kuluneella viikolla kirjastosta myös Pirkko Koskenkylän miehestään vuonna 2009 kirjoittaman elämänkerran (Swanien isä, Pekka Koskenkylän elämä aallonharjalla). Pirkko Koskenkylän aikaisemmat kirjat aiheesta elämä Pekka Koskenkylän kanssa (Mielenkiintoinen tuttavuus ja Kauas on pitkä matka) olivat mielestäni erityisesti jos merestä ja matkailusta on kiinnostunut mukavaa luettavaa. Sen sijaan en innostunut hänen upouudesta (ensimmäisestä) romaanistaan Pohjantuuli, jota Pekka Koskenkylä jonkinverran promosi viime viikonloppuna Turussa. 1800-luvun lopulle sijoittunut

historiallinen romaani kuullosti aiheena sen verran pölyttyneeltä, etten taida aikaani sille uhrata.

Länsiväylässä oli muuten kuluneella viikolla juttu samaisesta kirjasta (Pohjantuuli) ja samaisesta kirjailijasta.

KAIKKI PAITSI PURJEHDUS ON TURHAA

AUGUST 30, 2012

Kohta jo vuosi sitten kokosin tavoitettuani "matkailutavoitteeni" 100 maata tähän blogiin yhteenvedon kaikista näistä matkoista – osittain jutun tekeminen oli helppoa, olinhan jo kirjoittanut matkoista vuosien mittaan, mutta joidenkin vanhempien maiden osalta piti oikeasti tehdä töitä, skannata vanhoja valokuvia ja lukea vanhoja päiväkirjoja. Purjehdus on ollut toinen kantava teema tässä blogissa – onhan blogi saanut nimensäkin silloisesta veneestämme – ja tämän kesän mittaan olen koonnut purjehdushistoriaamme yli neljännesvuosisadan ajalta "yksiin kansiin". Tällä kertaa piti paitsi vaan linkata vanhoja juttuja ja kuvakertomuksia skannata aikaisempaa enemmän kuvia ja jopa värinegatiiveja paperikuvien värienkin jo haalistuttua. Ja lukea paitsi vanhoja päiväkirjoja myös vanhoja lokikirjoja. Tunteja on mennyt paljon, mutta eikö se ole vähän harrastuksen tarkoituskin – joten tervetuloa tutustumaan, purjehdushistoriaamme!

(Nämä kaksi kokoelmajuttua, 100 maata ja Kaikki paitsi purjehdus on turhaa, on toteutettu Meriharakka.net -sivulle pysyvinä sivuina, eli halutessasi palata niihin myöhemmin, löydät ne vaihtuvien juttujen yläpuolella olevasta palkista.
Erityisesti 100 maata -juttua päivitän uusillakin matkoilla, jo nyt se on itse asiassa 104 maata -juttu …).

YHTEISÖJÄ

SEPTEMBER 8, 2012

Kuluneen viikon torstai-iltana n. 160 joskus Suomen Digital Equipmentilla työskennellyttä henkilöä tapasi taas kerran toisiaan ravintola Kaisaniemessä Helsingissä. Tällä kertaa juhlimme niin sitä, että Suomen Digitalin perustamisesta oli kulunut 40 vuotta kuin meistä kertovan kirjan julkistamista. Kokoontuminen oli kuulemma kaikkien aikojen kolmanneksi suurin – vuosituhannen vaihteen Dillenium -juhlassa meitä oli yli 400 ja joitakin vuosia 10 years after (Digitalin fuusioitumisesta Compaqiin) -juhlissa yli 200.

(Jos kuulut exdec -joukkoon, etkä vielä ole hankkinut itsellesi kirjaa, mutta olisit siitä kiinnostunut, niin lisätietoja yhdistyksen sivuilta.)
Perjantai-iltana osallistuimme taas kerran Maailmanmatkaajien kuukausikokoukseen ja sieltä palattuamme sähköpostissa odotti kutsu ex-SAPpilaisten tapaamiseen 10. lokakuuta!

MAAILMANMATKAAJAT -RYHMÄ FACEBOOKISSA

SEPTEMBER 11, 2012

Jos harrastat matkailua maabongausmielessä ja maita on jo kertynyt 70+ niin Facebookin ryhmä Maailmanmatkaajat voisi olla jotain myös Sinulle – jaamme matkailuaiheisia asioita tässä ryhmässä myös Maailmanmatkaajat -klubin kuukausitapaamisten ulkopuolella. Ryhmä on suljettu, mutta aidolla kiinnostuksella aiheeseen pääsee toki mukaan!

PAPERIKUVIA DIGITAALISEEN MUOTOON

SEPTEMBER 16, 2012 PSCHILDT 1 COMMENT

Se alkoi matkailusta – viime syksynä 100 maata -tavoitteeni lähestyessä halusin tehdä tähän blogiin yhteenvetojutun näistä 100 maasta, kuvien kera, ja siksi jouduin joidenkin maiden osalta etsimään kuvia paperi- tai diakuva-arkistoistani ja skannaamaan niitä digitaaliseen muotoon.

Vähän myöhemmin halusin tehdä samantyyppisen yhteenvedon purjehduksistamme – ja etenkin 80- ja 90-luvun kuvamateriaalia piti taas hakea paperikuvista.

Kun näiden kahden kokoomajutun myötä jo osa paperikuvista oli (valikoiden) skannattu, niin alkoi tuntua järkevältä skannata paperikuvia systemaattisemminkin, etenkin kun niistä joitakin etsiessä huomasin, että osa jo 80- ja 90-luvun kuvistakin alkoi olla värivammaisia, etenkin mattapintaisina kehitetyt kuvat (onneksi olen enimmäiseen suosinut kiiltävää pintaa!).

Ensimmäiset digikuvamme ovat vuodelta 1993, otettuna Lassen työpaikalta lainatulla kameralla, ensimmäinen oma digikamera hankittiin vuonna 1997). Noina vuosina myös paperikuvia kehitettäessä oli mahdollisuus valita paitsi paperikopiot, myös (pienet) digikuvat. Kun jonkin ajan kuluttua ostimme toisenkin digikameran filmikamera jäi melko pian pois käytöstä – näin jälkikäteen kuvia katsellen liiankin nopeasti: alkuvuosien digikuvat olivat aika olemattomia verrattuna vaikka nyt myöhemmin paperikuvista digikuviksi skannattuihin kuviin.

Olen skannannut paperikuvia hyvinkin tavallisella ja edullisella Canonin MP460 -monitoimilaitteella ja MP Navigator -ohjelmalla, 600 dpi -tarkkuudella. Kuvia mahtuu tasolla 3-4 kerralla ja kuvat on syytä jälkikäsitellä yksitellen mahdollisten skannausongelmien havaitsemiseksi ja niiden kääntämiseksi oikeaan suuntaan. Samalla voi tehdä hiukan kuvan parantelua, esimerkiksi punaisia silmiä saa tietysti digikuvista pois toisin kuin paperikuvista aikoinaan ja joitain kuvia voi rajata nyt toisin. Lopulta tallennan kuvat hiukan skannattua kokoa pienempään muotoon, parhaat otokset tallennan suurimpina, huonoimmat vaikka 60% skannatusta koosta.

Pahiten värivammaisia kuvia, etenkin jos kuva on ollut johonkin juttuun tärkeä, Lasse on skannannut vähän paremmalla Canon 8800F -skannerilla negatiivista. Negatiiveissa (ja dioissa) värit ovat säilyneet hyvin – mutta niiden skannaamisessa on haasteena saada niin skanneri kuin negatiivi (dia) pölyttömäksi, jokainen pölyhiukkanen kun käytännössä pilaa skannaustuloksen.
Erityisen huonosti ovat säilyneet 1970-luvun loppupuolella otetut kuvat, joista osa on

otettu Pocket -kameralla (110-filmikoko), jota ei taida enää saada edes uudelleen kehitettyä negatiiveista ja negatiivien skannaaminenkin vaatisi lisäkehikon ostamisen Canon 8800 -skanneriin – hinta lähemmäs 100 euroa!

Tällä hetkellä olen skannannut kaikki paperikuvat vuodesta 1994 alkaen digimuotoon – ja taidankin ainakin hetkeksi jättää projektin lepäämään ja tehdä välillä muita juttuja – etenkin kun (tämäkin) projekti tahtoo viedä mukanaan, kun saat yhden erän valmiiksi, uteliaisuus seuraavista kuvista saa aloittamaan seuraavan erän!
Lähtötilanteessa minulla oli 12 A4 -kokoista (8 cm leveitä) mappia, jossa valokuvat oli kuvakulmilla kiinnitetty pahvilehdille (eli värien säilymisen kannalta lienee melko oikeaoppinen tapa säilyttää niitä) – nyt kun jäljellä on vuodet 1956 – 1993, niin näitä mappeja on 8 kpl. Lisäksi on isäni jäljiltä talteen otettuja valokuvia 2 samanlaista mappia ja 30 kpl 100 kuvan dialaatikkoa (osa omiamme, osa isäni jäämistöä). Joten skannattavaa kyllä riittäisi vielä …

Skannaamani paperikuvat olet sittemmin hävittänyt – mutta negatiivit kaikista kuvista, jotka itse olemme ottaneet, ovat tallessa. Ja digikuva-arkistot varmistamme hiukan eri aikatauluilla tällä hetkellä yhteensä 4-5 usb-levylle.
Lisäksi Picasassa julkaistut kuvat ovat tietysti tallessa myös verkossa.

ONE THOUGHT ON “PAPERIKUVIA DIGITAALISEEN MUOTOON”

1. **Pirkko**
   SEPTEMBER 16, 2012 AT 11:10 AM

   Kommentti vielä näihin paperikuvien värien vääristymiseen/haalistumiseen – uskoisin, vaikken itse ole niitä tehnytkään – että nykyisin tarjolla oleva mahdollisuus tulostaa digikuvia valokuvakirjoiksi säilyttää kuvat paremmin kuin perinteiset valokuvat, jos ei halua digikuvatiedostojen varmistamiseen panostaa.

   Ja toinen kommentti – niin negatiivien kuin paperikuvien skannausta on tarjolla myös palveluna, mutta isojen määrien skannaaminen tullee sen verran arvokkaaksi, että työn tekeminen puhdetyönä itse on ihan mielekästä. Lisäksi epäilen hiukan, että jos lähettäisin vaikka 100 kuvaa skannattavaksi hintaan 40 euroa, niin miten tarkkaan kaikki 100 kuvaa on jälkikäsitelty, vai onko lainkaan? Jos joku on tätä työtä teettänyt, niin kerro mielellään kokemuksista!

SIAN MORSIAN

SEPTEMBER 23, 2012

Kävimme eilen Studio Pasilassa katsomassa Helsingin kaupunginteatterin kolmannenkin Viivi & Wagner -näytelmän, mutta tämä taisi kyllä olla meille viimeinen (jos ei sitten teatterillekin). Juhannuksen, alkoholin ja vastenmielisen seksisekoilun ympärille rakennettu juhannushäihin tähtäävä tarinaa katsellessa aika kului aika hitaasti ja välillä säälitti näyttelijöidenkin puolesta. Muutama mukavammankin tunnelman kepeämpi kohta näytelmässä oli – mutta aivan turhan vähän ollaakseen kevyttä hupailua, jollaista parhaimmillaan on ihan mukava katsoa.

AIKANA ENNEN NETTIÄ JA FACEBOOKIA

SEPTEMBER 29, 2012

Vanhojen valokuvien skannausprojektin löytämää – vielä 1990-luvun alussa ehdin neulomaan tällaisia. Puseroina näistä yksikään ei ole ainakaan minulla säilynyt – ja tuskin siskonikaan perheellä, mutta kuvina sentään!

BIKE IN TWEED IN STOCKHOLM

OCTOBER 7, 2012

Kävimme viikonloppuna lyhyesti Tukholmassa – lyhyesti, sillä Viking Gabriella oli Tukholmassa vain 10:00 – 16:30, mutta hienossa syyssäässä ehtihän siinäkin kaikenlaista, esimerkiksi katsomaan Kungsträdgårdenissa Bike in TWEED -tapahtumaan osallistuvia hienoja vanhoja pyöriä ja pyöräilijöitä vanhanaikaisissa, tyylikkäissä, pyöräilyasuissaan. Tämä pyöräilytapahtuma järjestettiin Tukholmassa toista kertaa ja tunnustettakoon, että osuimme Tukholmaan oikeana viikonloppuna ihan sattumalta – mutta haitanneeko tuo!

Netistä löytyy jo hienoja kuvakokoelmia tapahtumista – matkan omissa kuvissammekin on aika paljon juuri tästä tapahtumasta – oli vaan pakko kuvata, kun osallistujien asut ja varusteet olivat niin hienoja.
Kuuteen tuntiin saimme pienellä suunnittelulla mahdutettua kaiken päivään kevyesti kaavailemamme: tulimme Viking Linen bussilla Cityterminaaliin, kävelimme siitä Gudrun Sjödenin liikkeen kautta Kungsträdgårdeniin (Bike in TWEED ja kahvi/kokistauko) ja sieltä sitten Gamla Stanin läpi Fotografiska Museetiin Stadsgårdin rannalla (museo ja lounastauko). Kun aikaa vielä tuntui jäävän, niin otimme taksin Skrapanille (Södermalmille vanhan verotoimiston alakertaan rakennettu ostoskeskus) ja katsastimme hiukan Södermalmin kauppoja ja poikkesimme mm. Söderhallenissa ennen paluuta laivalle.
Laivaksi risteilyllemme valikoitui Viking, kun edelliset (tunnustettakoon, ainakin 4 vuoden takaiset) kokemuksemme Siljasta Tallink -omistuksessa eivät olleet pelkästään positiivisia – ja kun Vikingiltä löytyi sopivasti Pirkon nimipäiväviikonloppuun sopivan edullinen Punainen lähtö. Tämänkertainen kokemus Viking Gabriellasta oli ihan ok – menomatkalla söimme Ella's ravintolassa onnistuneesti ilman etukäteisvarauksia ja paluumatkalla Tapas-ravintolassa jonottamatta. Menomatkalla huvittelimme jopa kuuntelemalla Tribute to Abba -musiikkishowta, joka vähintäänkin huumorilla otettuna oli ihan hyvä ja paluumatkalla nautimme iltateen/viinin Viking Karaoken hiukan hidasta käynnistymistä seuraten – melkein mielenkiintoista sekin …

Kaiken kaikkiaan, etenkin kun Helsingissä perjantaina satoi ja tuuli, ja lauantaina Tukholmassa oli mitä hienoin syyssää, oikein onnistunut pieni reissu – ettei nyt ihan montaa kuukautta tarvitse olla matkustamatta, kun seuraava oikea matka on tiedossa vasta marraskuun alussa.

P.S. Jollain ihmeellisellä sattumalla näillä syysmatkoillamme tunnumme osuvan pyöräilytapahtumiin niitä varsinaisesti hakematta, viime syksynä maantiepyöräilyn maailmanmestaruuskisoihin Kööpenhaminassa ja tänä syksynä tähän tapahtumaan Tukholmassa.

JOKAPÄIVÄISIÄ KUVIA

OCTOBER 14, 2012

Paperi- ja diakuvien skannausprojektin myötä olen useampaan kohtaan jäänyt jos en ihmettelemään, niin ainakin toteamaan, että taas tämänkin vuoden kuvat ovat matkoilta, lomilta, syntymäpäiviltä tai joulusta.
Tavallisesta arjesta ja kotiympäristöstä on kuvia todella vähän suhteessa siinä vietettyyn aikaan.

Keväällä 1994 olin jostain syystä tullut ottaneeksi kymmenkunta kuvaa silloisen vakiolenkkini varrelta Otaniemen rannoilta – niiden katseleminen palautti kivasti mieleen, että tätä polkua tuli aikoinaan kierrettyä … sen innoittamana ajattelin, että jos vaikka nyt syksyllä 2012 dokumentoisin nykyisin vakiolenkkini syysväreissään.
Ehkä näihinkin kuviin on kiva törmätä joskus vajaan 20 vuoden päästä.

Joitakin kommentteja reitin varrelta dokumentoin kuvateksteihin.

APUA HUKUN TAVARAAN – JATKOKURSSI

OCTOBER 21, 2012

Osallistuin viime syksynä uteliaisuuttani Anne TeVelden -kurssille Apua hukun tavaraan Espoon työväenopistossa, kun olin sitä ennen jo ostanut hänen kirjansa Kaaoksen kesyttäjä. Uteliaisuuttani, koska en ole kokenut, että minulla olisi mitään isompaa ongelmaa tavaroiden hallinnan kanssa – itse asiassa kun isäni kuoleman jälkeen raivasimme hänen isoon asuntoonsa Turussa 40 vuoden aikana kertyneen tavaramäärän, niin tulin samalla "rokottaneeksi" itseni tavaroiden säilyttämistä vastaan. Mutta kurssilla oli hauskaa – se kokoontui kolme kertaa ja runsaan kymmenen naisen porukassa juttu kulki. Joten kun kurssille oli tänä syksyllä tarjolla jatkoa, niin ilmoittauduin mukaan, kuten selvästikin lähes kaikki muutkin viime syksynäkin osallistuneet. Jatkokurssi kokoontuu syksyn aikana kaksi kertaa. Kurssin asiapitoisuus

tänä syksynä taitaa olla vielä viime syksyistäkin vähäisempi, mutta jokaisen piti ensimmäisellä kerralla esitellä, mieluiten kuvana, syksyn projektinsa aiheen tiimoilta. Fyysisen tavaramäärän vähentämisen hengessä esittelin valokuvaprojektini, josta kirjoitin tänne jo vähän aikaa sitten (nyt skannaus on jo edennyt vuoteen 1987, enää 30 vuotta jäljellä, mutta mitä kauemmas mennään, sitä vähemmän kuvia on per vuosi).

Valokuvaprojektin lisäksi meneillään on kirjojen ja elokuvien karsinta – tai ainakin uusien tulvan patoaminen. Kirjojen osalta pyrin hankkimaan uudet e-kirjoina tai jos se ei ole mahdollista, niin odotan niitä kirjaston varausjonossa. Vanhojakin yritän karsia ajatuksella, että säästän vaan minulle tärkeimmät. Samoin elokuvien ja musiikin osalta olen lähes kokonaan siirtynyt TV-kaistan ja iTunesin varaan. Mutta vanhoissa DVDeissä ja CDeissä on vielä karsittavaa – se on yllättävän vaikeaa sitten kuitenkin, niin elokuvien, musiikin kuin kirjojenkin osalta!

Valokuvien ja kirjojen/elokuvien/musiikin lisäksi vaatehankinnoissani olisi varmasti paljon järkeistämisen varaa, mutta kuten kurssikaverini Malin totesi, rajansa tällä tavaroiden hallinnallakin! Mutta olen minä vuosien mittaan oppinut luopumaan (useimmista) yli vuoden käyttämättä olleista vaatteista ja olin minä heinäkuun (hyvin valittu kuukausi, ei mitään uutta kaupoissa tarjolla) ostamatta yhtään vaatetta! (Useimpina muina kuukausina sitten tuleekin aina vastaan jotain uutta, jota ehdottomasti tarvitsen tai jonka ehdottomasti haluan …)

Kurssin asiasisältöön vielä palatakseni – vähintäänkin sieltä saa aiheeseen liittyviä hyviä kirjavinkkejä, viimeisimpänä tutustuin Leo Babautan kirjaan Minimalist Life (e-kirjana tietysti!).

RANTARAITISTA PITKÄSTÄ AIKAA

OCTOBER 23, 2012

Sunnuntain Hesarissa oli yhteenveto Rantaraitin vielä puuttuvista osista – tätä katsellessa (ja lähellä rantaa “rantaraittia” liikkuessa vaikka Westendissä tai Soukassa) ei voi olla ajoittain miettimättä, että olikohan Iirislahden ja Sepetlahden siltojenkin rakentaminen joitakin vuosia sitten enemmän periaatteellista kiusantekoa kuin asiaa oleellisesti edistäviä hankkeita.

Vanhempia juttuja aiheesta Rantaraitti – erityisesti Iirislahdessa – voit tarkastella tästä rantaraitti-linkistä.

LABYRINTIT

OCTOBER 28, 2012

Erityisesti niitä etsimättä olemme muutamassa paikassa osuneet muutamaan vierailijoita haastavaan labyrinttiin. Näistä Leedsin linnan puistossa olevassa olemme käyneet kahdesti, kesällä 1991 kun vietimme pari viikkoa kesälomastamme Hastingissä ja toisen kerran kummipoikamme Jussin kanssa Lontoossa käydessämme 1998.

Kesällä 2011 Bukarestin keskustassa on pienempi, luultavasti tilapäinen, labyrintti, mutta yhtä kaikki vähintäänkin sopivasti haastava.

Hassuja otuksia nämä labyrintit, olet huoneen kokoisella alueella, mutta hetkittäin niin eksyksissä, että joudut melkein pakokauhun valtaan!

(Ja mikähän tämänkin jutun ajankohtaisuus oli – ei mikään muu kuin meneillään oleva valokuvien skannausprojekti, joka löysi tuon kuvan Leeds Castlen labyrintista. Leeds Castle on muutenkin hyvä kohde Lontoon lähellä – suosittelen!)

VIELÄ KERRAN VALOKUVAUSPÄIVÄSTÄ

OCTOBER 31, 2012

Toukokuun 15. päivän maailmanlaajuisen valokuvauspäivän kuvista (pienen pienestä otoksesta niistä) on nyt julkaistu kirjakin.

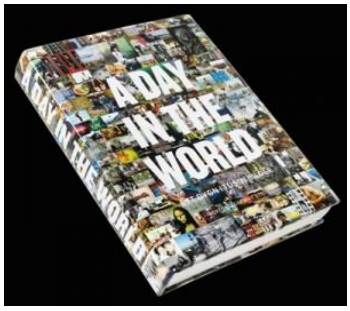

Ei tainnut yhtään minun ottamaani kuvaa kuitenkaan päätyä kirjaan asti – taisivat luetella kaikki suomalaiset kuvat ilta-uutisissa eilen enkä ainakaan huomannut, että olisivat maininneet mitään kuviini viittaavaa …

MATKALLA KAUAN JA MATKOJA KAUAS

NOVEMBER 3, 2012

Sähköpostiin tupsahti taas jokin aika sitten The Worldin mainoskirje – hankkiudun joskus sen jakelulistalle, kun se kävi täällä päin, taisi olla Ahvenanmaalla – ja vaikkakin kyseisellä asuntolaivalla maailman kiertäminen "alkaen 1000 euroa/vrk" yksiöstä hinnoilla taitaa jäädä saavuttamattomaksi unelmaksi, niin laivan matkakertomukset ovat harvakseltaan ihan kivaa luettavaa. Viimeisessä yhteenvedossa kerrottiin miten se on kiertänyt Kanadan pohjoispuolelta (The Northwest Passage) Tyyneltä mereltä Atlantille.

The Northwest Passage: A Journey Dared by Few

Eilen sähköpostia vuorostaan tuli pikkuserkultani, joka on parhaillaan vaimonsa kanssa Aventuran maailmanympärysmatkalla – olivat Kuuban ja Perun jälkeen suuntaamassa Chileen ja Pääsiäissaarelle. Tämä valmiin ja lyhyehkön (kuukausi) maailmanympärysmatkan reitti olisi meillekin sen verran sopiva, että odotan mielenkiinnolla heidän kommenttejaan matkasta kokonaisuudessa kunhan palaavat. Eilen osallistuimme myös Maailmanmatkaajien kuukausikokoukseen, jossa tällä kertaa oli suullisesti tarjolla mm. matkakertomus Qatar – Bahrain – Kuwait -yhdistelmästä, jonka olivat tehneet Starlight -matkatoimiston kokoamana. Pitänee pitää tuokin matkatoimisto mielessä, kun joskus taas etsii jotain Fuengirolaa haastavampaa kohdetta.

AURINKORANNIKOLLA MARRASKUUN SATEISSA

NOVEMBER 11, 2012

Vietimme viime viikon Aurinkorannikolla – tukikohtana Fuengirola, mutta retkeillen myös Granadassa, Malagassa, Mijaksessa, Marbellassa ja Puerto Banuksessa. Sateessa – useimpina päivinä satoi ainakin vähän, joinakin päivinä lähes koko päivän ja ajoittain ihan kaatamalla – mutta ei annettu sen haitata!

Tulevan viikon mittaan, saanen valittua 500 kuvasta n. 10% esityskelpoisen osuuden, jalostettua ne kuvakertomukseksi ja kirjoitettua matkan kokemukset lyhyen matkakertomuksen muotoon.

Sitä odotellessa yksi kuva Alhambrasta, jonka jokin maailman 100 näkemisen arvoista paikkaa luetteleva teos mainitsee toisena näkemisen arvoisena asiana Espanjasta. (Se toinen on Sagrada Familia -kirkko Barcelonassa).

COSTA DEL SOL

NOVEMBER 17, 2012

(Costa del Soliin kuviin pääset klikkaamalla tästä tai kuvasta)
Fuengirolasta asunnon omistavien ystäviemme innostamana vietimme marraskuisen viikon Aurinkorannikolla – tosin ilman aurinkoa.

Tukikohdaksemme valikoitui apartementos-hotelli La Jabega sijaintinsa perusteella, rantabulevardilla ja rannan Los Pacosin puoleisella osalla ja viikon asumiseen se oli ihan riittävä – sisustukseltaan tosin hiukan ankea. Malagaan lensimme Norwegianilla, kun sen aikataulut sattuivat sopimaan meille paremmin. Sattui muuten olemaan ensimmäiset lentomme, joilla saattoi surffata netissä myös lennon aikana.

Vajaan viikon aikana tutustuimme paitsi Fuengirolaan (jossa ei mitään erityistä nähtävää taida ollakaan, paitsi "suomalaiset Espanjassa") Mijakseen, Granadaan ja Alhambraan, Marbellaan ja Puerto Banukseen ja Malagaan. Granadassa ja Alhambrassa kävimme valmiilla retkellä, muuten liikuimme junalla ja bussille – alueella on hyvin toimiva julkinen liikenne.
Mijaksen kylä vuorenrinteellä on lähellä Fuengirolaa ja sieltä on huikeat näkymät rannikolle – ja runsaasti turisteille suunnattuja matkamuistomyymälöitä!

Retki Fuengirolasta Granadan kaupunkiin ja Alhambran linnoitukseen oli rankan puoleinen – lähtö aamulla pimeässä klo 7 ja paluu illalla klo 19 jälkeen. Mutta rakenteeltaan retki oli hyvä, vajaa 3 tuntia aikaa Granadassa, osittain ohjatusti, osittain vapaa-aikana ja etukäteen varatut liput ja vierailuajat Alhambran linnoitukseen, jossa muuten voinee joutua jonottamaan ja pahimpina ruuhka-aikoina (tuskin kuitenkaan marraskuussa) jäämään vaikka ilman lippua, koska niitä myydään vaan rajallinen määrä per päivä. Granadan ilahduttavin "nähtävyys" oli mielestämme kahvila, jossa nautimme oikeita churroja, ensimmäisen kerran, vaikka niihin olimme jo pariin otteeseen tutustuneet hiukan espanjaa ja espanjalaisia ruokia opiskellessamme. Olivat hyviä!
Alhambra oli huikea – itse asiassa hiukan omituista, että voi hyvinkin olla, että useammat suomalaiset tietävät paremmin Taj Mahalin Intiassa kuin tämän useita satoja vuosia ennen Taj Mahalia rakennetun linnoituksen, joka lienee ollut myös Taj Mahalin innoittajana.
Marbella piti nähdä jos ei muuten niin Miljonääriäidit -televisiosarjan takia. Mutta marraskuun sateessa kaupunki ei kyllä vaikuttanut erityisen loistokkaalta – silmiinpistävin ero Fuengirolaan oli ehkä kaupungin ruuhkaisuus, autoja oli paljon. Marbellasta vielä vajaa 10 km länteen on Puerto Banuksen "kalastajakylä", jonka sanottiin olevan alueen "jetset" -satama ja sehän piti käydä katsomassa. Ja olihan siellä, runsaasti isoja moottoriveneitä (ja purjeveneitäkin) satamassa, kaatosateessa. Ja rantabulevardilla kaikki mahdolliset luksusmerkkimyymälät Loius Vuittonista Burberryyn.

Malagassa kävimme samaisella junalla, jota käytimme lentokenttä – Fuengirola (tai oikeammin lentokenttä – Los Boliches) -välillä. Malagan "pääkohteiksi" valikoituivat iso El Cortes Ingles -tavaratalo rautatieaseman lähellä ja Picasso-museo, Picasson syntymäkaupungissa kun oltiin.

Suomalaisuus Aurinkorannikolla ja erityisesti Fuengirolassa (ja ihan erityisesti Los Pacosissa) on nähtävyys sinänsä, siinä missä kiinalaiskaupunginosat jossain kaupungeissa maailmalla. Täällä on suomalainen koulu, Suomi-kauppoja, kampaaja- ja

muita palveluita suomenkielellä, suomenkielistä seurakuntatoimintaa ja työväenopiston kurssien tyyppistä kurssitarjontaa suomeksi. Viikon matkalla emme vielä ostaneet suomalaisia korvapuusteja, mutta suomalaisella kampaajalla kävin! Aurinkorannikolla ilmestyy myös useita suomenkielisiä lehtiä, jotka kertovat mm. suomalaisten viihdetaiteilijoiden ja politiikojen vierailuista alueella.
Asuntoa emme Aurinkorannikolta innostuneet ostamaan, vaikka niitä nykyisessä taloudellisessa tilanteessa olisi varmasti edullisesti tarjolla – ei siksi, että alueessa mitään erityistä vikaa olisi, mutta maailmassa on edelleen niin paljon muitakin paikkoja, joissa olisi mukava käydä, että sitoutuminen yhteen osoitteeseen Suomen ulkopuolella ei tunnu järkevältä idealta.

PROJECT 333 JA REVERSE 100 THING

NOVEMBER 26, 2012

Kun viime vuosina olen jossain määrin ollut kiinnostunut aihepiiristä minimalismi ja tavarapaljouden hallinta, niin olen paitsi osallistunut aiheen tiimoilta parille lyhytkurssille, myös lukenut kirjoja tai nettijuttuja aiheesta ja poiminut lukemastani muutamia kiinnostavan tuntuisia ideoita, esimerkiksi Project 333.

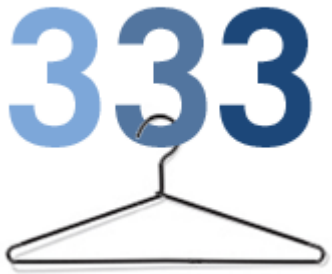

Project 333:n ideana on suunnitella käyttämänsä vaatteet 3 kuukauden jaksoissa siten, että jaksolle valitaan 33 vaatekappaletta ja muut laitetaan odottamaan seuraavaa kautta (tai niistä hankkiudutaan eroon, jos ei tunnu siltä, että niitä haluaisi valita millekään alkavalle jaksolle talvi, kevät, kesä, syksy).
Tästä oli netissä tarjolla ihan kirjekurssi hintaan n. 16 euroa ja uteliaisuuttani tilasin sen ja parin ensimmäisen viikon kirjeen perusteella vaikuttaa ihan hyvältä tavalta lähestyä asiaa. Tosin ensimmäisellä jaksolla (talvi) ajattelin kyllä toteuttaa tätä hiukan lievemmillä säännöillä jättämällä laskuista pois asusteet ja topit ja legginsit – mutta tuntuu tuo silti toisaalta hiukan haastavalta, toisaalta idealta, jonka lopputuloksena asuvalinnat aamuisin tulisivat aikaisempaa helpommiksi!
Ja jonkun rajan, vaikka sitten 33, asettaminen muistuttaa kivasti ostotilanteessa, että tarvitsenko/haluanko tätä niin paljon, että vaihdan jonkun ”talvipuvustossani” nyt olevista vaatekappaleista tähän (vaihtaminen on sallittua, mutta sitten tuo toinen vaatekappale laitetaan lepäämään odottamaan seuraavaa kautta tai jos vaate on selkeästi vaan yhden vuodenajan vaate, niin seuraavaa talvea) – tulee mietyttyä toisenkin kerran, että näinkö nyt on.
Kuvassa on yksi esimerkki tällaisesta 33 vaatteen yhden sesonkin vaatevarastosta – siis ideana käyttää vaan näitä vaatteita (lisäksi vain alus-, koti- ja urheiluvaatteet).

Reverse 100 Thing Challengessa taas pyritään tyypillisesti vuoden aikana hankkiutumaan eroon 100 tavarasta – siinä missä 100 Thing Challengen ideana on pelkistää elämisensä siten, että henkilökohtaisia tavaroita käsittäen mm. vaatteet olisi vain 100 kappaletta (joka on jo aika extreme-juttu).
Tätä olen tänä vuonna toteuttanut jakamalla sitä pieniin osiin, eli joka kuukausi jotakin ja toistaiseksi sen innoittamana olen luopunut mm. joistakin astioista ja liinavaatteista – julkaisen ehkä koko listani kun se on valmis. Tämän tyyppistä haastetta kotimaisista lähteistä käsittellään jossain muodossa esimerkiksi Onneksi -blogissa.

Kolmas tämän alueen projekti, joka tuntuu hyvältä idealta on One In – One Out, koskien sitten koko kotia tai jotain osa-aluetta: Jos tuot kotiin yhden uuden kupin, niin yksi entisistä lähtee tavalla tai toisella. Tätä en tosin kovin systemaattisesti ole vielä harjoittanut, etenkin kun tuo Reverse 100 Thing Challenge ”keräilee” kivasti tavaraa lähtemään ulos kodista.

ARMI

DECEMBER 2, 2012

Kävimme lauantai-iltana katsomassa Helsingin kaupunginteatterin näytelmän Armi Ratian elämästä.
Aviomies vähän harmitteli jo ennen lähtöä, että miten hän onkin tänne lähdössä (arveli, ettei yleisössä juuri miehiä olisi) – ja näytelmän päätyttyä taisi harmitella entistä enemmän sen katsomiseen kulunutta aikaa. Kommentoi mm. että “Älä enää osta Marimekkoa”.
Ja kieltämättä, aika raju tuo näytelmä oli – en tiedä oliko tuo sitten totuus Armi Ratian elämästä, mutta näytelmän perusteella tuo aika ja Armin elämä tuntui olevan yhtä sekoilua, viinan kanssa tai ilman. Jotenkin tuntuu vaan, että kun Marimekko kuitenkin on ollut myös menestystarinaa, että jotain muutakin siinä on täytynyt olla – ja ehkä näytelmän olisi voinut tehdä vähemmänkin sekoilua

painottamalla. Tai sitten ei. Jos näytelmästä positiivisia asioita haluaisi mainita, niin Marimekon vaatteita oli mukava katsella näyttämölläkin – erityisesti "Armin" käyttämä pitkä vaaleanvihreä halatti, jota mustavalkoiset kaitaleet ryhdittivät oli hieno!

Vähän kävi mielessä, että joko teatteri on hiukan aikaansa jäljessä – ainakin työelämässä sekoilu alkoholin kanssa taitaa olla aika harvinaista nykyisin, mutta syyskaudella näkemistämme kolmesta näytelmästä kahdessa tuo alkoholipitoisuus on ollut häiritsevän korkea (toinen tuo syyskuussa näkemämme Sian morsian – Kansallisteatterin Patriarkka sentään ammensi voimasta muusta kuin alkoholista). Ehkä Lumikuningatar, johon saimme tammikuulle liput, ei sentään, satuna, syyllistyisi tähän!

100 TAVARAA POIS

DECEMBER 9, 2012 PSCHILDT 3 COMMENTS

Aikaisemmin mainitsin yhtenä näistä minimalismiin liittyvistä aloitteista 100 tavaraa pois "projektin", jota lähdin miettimään tämän vuoden alussa jatkona toissasyksyiselle aihetta sivuavalle kurssille.

Toteutin sitä vuoden mittaan vähitellen ja keräsin poistettuja tavaroita listalle. Ihan 100 tavaraan en päässyt – tai laskutavasta riippuen voisin tietysti väittää päässeeni vaikka 200 tavaraan – onko 10 poistettua mappia tavara nimeltä "valokuvakansiot" vai onko se 10 erillistä tavaraa … myöskään en ottanut omaan haasteeseeni mukaan vaatteita enkä kirjoja, kun minulla oli mielestäni niille jo ihan toimivat karsintatavat entuudestaan.

Mutta tässä kuitenkin listani kuluneen vuoden ajalta – joiltain osin tämän 100 tavaraa pois ajattelu tuotti oikeasti sen, että innostuin siirtämään historiaa digitaalisessa muodossa tietokoneelle ja että käyttömättömäksi jääneitä tavaroita on meillä nyt vähemmän kuin ennen. Ja opetti se vuoden mittaan ajattelemaan vähän tarkemmin joka kohdassa, että tarvitsenko tätä tavaraa, niin kaupassa miettiessäni jonkin tavaran ostamista tai kotona johonkin harvemmin käytettyyn tavaraan törmätessäni.

En kuitenkaan jatka tätä projektia enää tässä muodossa – loppuvuodesta alkoi jo tuntua vähän väkinäiseltä miettiä, että olisiko meillä nyt vielä muutama tavara "tälle listalle", joten minulle riitti toistaiseksi tämä tällaisena "kertahaasteena". Myös itselleni asettamieni "sääntöjen" epämääräisyys alkoi loppuvuodesta haittaamaan laskemista ja siten tavoitekin (100) alkoi tuntua merkityksettömältä. Mutta ei tämä silti huono ollut, vie se varmasti asioita ja ajatteluani eteenpäin tässä ainakin lievässä kiinnostuksessani minimalismiin!

Lista (linkistä Continue reading alla):

Talletettua historiaa:

- isän pesänselvityksen yhteydessä talteen otettuja papereita 3 mapillisen verran, osa skannattu talteen, osa vaan hävitetty

- vanhojen työpaikkojen lehtiä ja muuta talletettua materiaalia, säilyttämisen arvoiseksi arvioidut skannattu, loput heitetty pois (uudemmista tätä ei enää kerrykään, kun ei ole mappeja tai lehtiä paperimuodossa)
- vanhat joulukortit, joita olin tunnollisesti tallettanut kaikki nämä vuodet, skannasin lasten valokuvat ja joulukirjeet, heitin muut pois
- lasten piirustuksia – valokuvattu talteen ja hävitetty
- isän vanha huonokuntoinen salkku (otin aikoinaan pesää selvitettäessä talteen, mutta 15 vuoden jälkeen muutin mieleni)
- Länsiväylä- ja Tjejmilen-juoksujen mitalit
- jotakin vanhoja kolikoita lahjoitettu naapurille, joka kerää oikeasti kolikoita

Valokuvat:

- skannattu vuoden 2012 aikana n. 80 % paperivalokuvista ja hävitetty näistä n. 90 %

Tallenteet (ja kirjat):

- ripattu pääosa CD-levyistä tietokoneelle ja hävitetty puolet CD-levyistä, jäljellä n. 40
- jatkuvaa pientä karsintaa DVD-levyvarastossa – rippausprojekti vasta harkinnassa
- kirjoja ei ole laskettu eikä listattu, niillä kun on ollut jo aikaisemmin "pidä kirjakokoelma nykyisiin kirjahyllyihin mahtuvana" -jatkuva karsinta

Huonekaluja, kodinkoneita ja liinavaatteita:

- myyty käyttömättömäksi jäänyt Tempur-peite (ihan hyvään hintaan!)
- annettu yhdet lakanat sisarentyttärelle
- karsittu 10 tyynystä 2 – eiköhän nuo 8 vielä riitä 2 hengelle
- puolitettu astiapyyhevarasto (näitäkin on matkamuistoina tavattu ostaa aika reippaasti näköjään)
- asiakasvalituksesta lahjaksi saadut pienet pyyheliinat annettu sisarentyttärelle
- myyty käyttämättömäksi jäänyt Artekin sateenvarjoteline
- viety VHS-nauhuri kierrätyskeskukseen (ei enää yhtään VHS-kasettia)
- viety pari vanhaa käyttömättömäksi jäänyttä puutarhatuoli kierrätyskeskukseen
- binäärikello
- matkavedenlämmitin, jota ei enää pitkään aikaan oltu käytetty
- uusittu matkakiharrin hyvin toimivaan – ja hävitetty vanha (ei säilytetty varmuuden vuoksi)
- vanha kellastunut taskulamppu (jäi niitä vielä riittävästi)
- firmalahja retkeilyvälineitä, joita ei koskaan oltu käytetyt

Vaatehuolto ja säilytys (ja vaatteet):

- matkavaatteiden kokoamiseen hankittu vaaterekki, jonka kokoaminen ja purkaminen oli hankalaa myyty (tilalle tosin sisustustikkaat)
- ovenylinaulakko, joka ei toiminut (myyty)
- käyttämättömäksi jääneitä sekalaisia säilytyskoreja, yksi sisarentyttärelle
- pukupussilaukku, jota ei vuosiin oltu käytetty
- huonosti toimivia, ylimääräisiä vaatepuita
- vanhoja käyttämättömäksi jääneitä kenkävoiteita
- mainittakoon vaatteista tässä yhteydessä vaan lopultakin yli 5 vuotta purjeveneen myynnin jälkeen hintaan 110e myyty purjehduspuku – muilta osin vaatteita ei laskettu eikä listattu, niin niiden osalta on jo aikaisemmin ollut käytössä "ellei ole käytetty vuoteen, niin myy tai lahjoita pois" -jatkuva karsinta

Toimistotarvikkeet, tietokoneet

- “karttakeppi”, laserosoitin – ei näitä enää käytetä
- kynä-, hiirimatto ja tarrakokoelmien puolittaminen
- karsittu parit vanhimmat kuulokkeet, joita ei ole käytetty vuosiin
- nykyisissä Windows-koneissa toimimattomia CD:t
- puhelimen vesisuojapussi (ei käynyt enää nykyisille puhelimille)

Astioita ja koriste-esineitä:

- ylimääräisiä, osittain huonokuntoisia, purkkeja, useita
- 2 pohjaanpalanutta paistinpannua “vaihdettu” yhteen uuteen hyvään
- huonoa jälkeä tehnyt ikkunalasta – vuosien harmittelun jälkeen!
- vuosia kerrytetty paperikassikokoelma, joka vaan kasvoi, karsittu minimiin
- ilmaiseksi saadut pääosin käyttämättömät “kauppakassit” karsittu minimiin
- teemukikokoelma pidetty parista lisäyksestä huolimatta kahdelle hyllylle mahtuvana
- ei koskaan käytetyt muoviset picnic-astiat
- erilaisista kynttilälaseista n. puolet
- valkoinen Aalto-maljakko myyty (jäi vielä kirkas)
- valkoinen maljakko ja karkkipurkki sisarentyttärelle (en pidä opaaleista lasiastioista)
- vanha peritty maljakko, joka ei ollut meidän tyyliämme
- vanha tyhjä folioilmapallo (joo, tällainenkin oli talletettu)
- William & Kate peltinen tyhjä keksilaatikko
- kulahtaneita matkamuistolaseja, särkyneitä matkamuistolintuja
- puuomena Intiasta, joka ei näyttänyt edes omenalta
- tuoksuja Intiasta, joita ei koskaan tunnut käytettyä
- matkamuistoina ostettuja leipäkoritekstiilejä (ei meillä ole koskaan leipäkoria!)

Kosmetiikkaa:

- kylkiäisinä saadut käyttämättömät näytteet, joita en olisi edes halunnut (mutta joita sitten tuli kuitenkin pitkään säilytettyä)
- voidemaiset vanhat luomivärit ja puoliksi käytetyt ei enää miellyttäneet huulikiillot
- matkakokoisten purkkien kokoelma puoleen (jotenkin jäänyt päälle näiden kerääminen kun näitä lentosäännösten muuttumisen myötä alettiin tarvita, vaikka ei näitä sitten käytännössä kovin montaa tarvita)
- sidetarvikekokoelma karsittu puoleen (kasvoi pari vuotta sitten pienen leikkauksen takia, mutta vanhenevathan nämäkin)
- ilmaiseksi saatuja kosmetiikkalaukkuja (näitä tuntui kertyneet kovin monta), vanhimmat matkamuistohankintoja, mutta yhtä kaikki, käyttämättömiä, jo pitkään

Siinä – vuoden 2012 “urakkaa” tällä saralla!

Vertailun vuoksi – ainakin yhdestä 100 tavaraa pois “projektista” voi lukea myös esimerkiksi tästä blogista.

3 THOUGHTS ON “100 TAVARAA POIS”

1. **Katriina**
   DECEMBER 9, 2012 AT 8:09 PM

   Hei Pirkko,

   Onpa vaikuttava lista! Onnittelut pitkän projektin läpiviemisestä. Tässä on mallia muille kaaoksen kesyttäjille!

Olet aivan oikeassa siinä, että itseluotujen sääntöjen kanssa tuskailu on turhaa, kunhan liike on oikean suuntaista, eli tavara vähenee.

Erityisen kunnioitettavana pidän tuota valokuvien skannausta. Kertoisitko lisää siitä? Parhaat käytännöt niille meistä, jotka emme vielä ole aloittaneet? Lapsuudenkotini kansiot olisi kyllä todella hienoa saada sähköiseen muotoon.

Katriina

2. **Pirkko**
   DECEMBER 10, 2012 AT 11:59 AM

   Valokuvien skannaamisesta olen hiukan kirjoittanut tähän blogiin aikaisemmin syksyn mittaan, mutta lyhyesti prosessista tähänkin:

   Lähtötilanteessa minulla oli paperikuvat pahvisivuisissa kansioissa kronologisessa järjestyksessä – ja digikuvat tietokoneella samoin vuosikansioissa ja alikansioissa.
   Aloin paperikuvien skannaamisen taaksepäin uusista vanhempiin ja otin työn alle aina yhden vuoden kuvat kerrallaan.
   Skannasin kuvat – edullisella tasoskannerilla, yleensä tasolle mahtui 4 kerrallaan ja skanneriohjelma talletti ne automaattisesti per kuva tiedostoihin.
   Skannaamisen tein skannerin suurimmalla mahdollisella tarkkuudella.
   Skannatut kuvat, sen vuoden erän, kävin sitten läpi kuvankäsittelyohjelmalla – suoristaen, parantaen, punasilmäisyyksiä korjaten – ja lopuksi talletin kuvat hiukan pienempään kokoon kuin mitä ne alunperin skannasin. Mitä parempi kuva, sitä isompana talletin sen. Ja sitten kansioin kuvat aihekohtaisiin kansioihin ja sijoitin ne tietokoneelle oikean vuoden alle.
   Ja sen jälkeen tästä vuosittaisesta erästä hävitin n. 90% skannatuista kuvista – parhaat 10% talletin vielä paperillakin.

   Tosi tärkeänä vaiheena paperikuvien siirtämisessä digikuviksi on tietysti myös varmistuksista huolehtiminen – itselläni on käytössä 4 USB-levyn varmistuspatteristo, osaa näistä päivitän viikottain (muutokset) ja osaa harvemmin – ja yhden näistä talletan työpaikallani (etteivät ole kaikki samassa kaapissa samassa talossa).

   Omalta osaltani skannaustyötä on innoittanut myös se, että sen myötä kun olen kuvia, vuosi kerrallaan taaksepäin, skannannut, olen skannattujen kuvien parhaimmistosta tehnyt myös Vuoden kuvat 199x -kansioita nettiin ja olen tarjonnut niitä kuvissa paljon mukana olleiden sukulaisten katsottavaksi (nämä kansiot eivät kuitenkaan ole julkisesti nähtävissä täällä).

   Tässä lyhyesti – saa toki kysyä lisääkin yksityiskohdista!

3. **Katriina**
   DECEMBER 11, 2012 AT 8:41 PM

Kiitos! Tässäpä tulikin hyvä “starttipaketti” tietoa. Nyt innostuin niin, että tätähän on pakko aloitella joululomalla.

JOULUKIRJE

DECEMBER 18, 2012

… eli yhteenveto kuluneesta vuodesta, joka on osaltamme sujunut suuremmitta mullistuksitta – vaikka yleisesti ottaen vuoteen paljon negatiivisia (talous)uutisia mahtuikin:
Pirkko jatkaa edelleen Nokialla ja Lasse eläkkeellä.

Pääosan lomistamme käytimme matkailuun (linkki matkavuosi-yhteenvetoon päivitetty jälkikäteen):

Matkavuosi 2012

Vuoden uudeksi harrastukseksi nousi vanhojen valokuvien skannaaminen digitaaliseen muotoon. Lähtötilanteessa paperikuvia oli siististi kansioituna 10 paksua A4-mappia ja edettyämme taaksepäin vuosi kerrallaan niitä nyt vuoden 1980 kohdalla on enää jäljellä 2 kappaletta. 30 dialaatikkoa, niin omiamme, kun Pirkon isältä talteen otetut, takaavat kuitenkin tämän projektin jatkumisen vielä ainakin ensi vuoden ajan. Skannatuilla kuvilla on ilahdutettu mm. suvun nuorisoa tarjoamalla heille digikuvia omista ristiäisistään tai vanhempiensa häistä.

Valokuvien lisäksi ”kaiken” siirtymistä digitaaliseen muotoon on vuoden mittaan tapahtunut myös kirjoissa: e-kirjoja iPadilla ja musiikissa: CD-levykokoelman siirtäminen pääosin tietokoneelle (ja sitä kautta iPadille ja muille laitteille).
Mutta olemme me ehtineet myös soutamaan, pyöräilemään, lenkkeilemään, käymään kuntosalilla ja muutaman kerran jopa uimahallissa – vastapainona tietokone- tai muille ruuduille. Lumiset talvet ovat myös tarjonneet mukavaa liikuntaa etenkin Lasselle!

Rauhallista Joulun Aikaa ja Onnellista Vuotta 2013 toivottaen,

Pirkko ja Lasse

MATKAVUOSI 2012

DECEMBER 31, 2012

Palasimme juuri joululomaltamme, Karibian risteilyltä. Miami – Bahama – Cayman-saaret – Jamaika – Honduras – Belize – Meksiko – Miami -reitin (ja Costan risteilyn) kommentteja ja kuvia odotellessa eräänlainen yhteenveto vuodesta matkailumielestä kuvina näin uudenvuodenaattona.

Euroopassa kävimme Madeiralla, Oslossa, Nordkappissa ja Aurinkorannikolla (Pariisi ja Lontoo näkyvät kuvassa välilaskujen takia). (Ja Nordkappiin ei lennetty, mutta yksinkertaisuuden vuoksi tässä "lentodatana".)

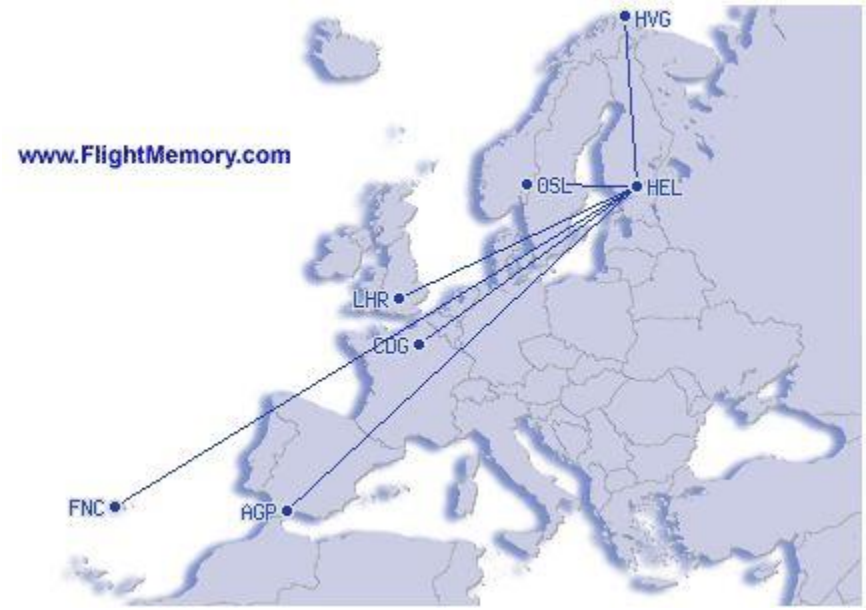

Yhdysvaltojen sisääntulomuodollisuuksien vaatimat sormenjäljet annoimme kolme kertaa vuoden aikana, ensin New York – Nantucket – Martha's Vineyard -reissulla kesällä ja sitten mennen ja tullen Miamista lähteneellä risteilyllä. Belizessä (ja monessa muussakin paikassa Karibialla) kävimme siis laivalla, emme lentäen, mutta taas yksinkertaistuksena tässä "lentona" Miami – Belize.

Uusia maita kertyi 4 (Bahama, Belize, Honduras ja Jamaika) ja lisäksi 2 uutta Travelers' Century Clubin aluetta (Cayman-saaret ja Madeira).
Maapistelaskennan tilanne vuoden lopussa on TCC:n listan mukaan Pirkolla 109 maata (Lassella 115) ja YK:n jäsenvaltioina Pirkolla 75 maata (Lassella 77).